Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ



№ 3 (1503) ♦ Субота, 11 січня 1997 року ♦ Ціна договірна

Дерево міцне корінням, а людина – родом

Ви сидите зі своїми дітьми-школяриками над їхніми домашніми завданнями? Сидите, звичайно. Переважно над задачками. Математика, казали нам і ми кажемо, —справа дуже потрібна. Над граматикою сидимо рідше. Над історією — ще менше: «Там усе ясно написано».

Та, з'ясовується, бувають й інші завдання. Одного разу наша доня-п'ятикласниця прийшла зі школи і з порога посадила нас за свого столика: сьогодні в неї таке домашнє завдання — посадити батьків і разом з ними намалювати... древо свого роду.

Ми з дружиною перезирнулися: у нас такого не було ні в п'ятому, ні в десятому класі, ні на факультетах. Інші теми були — на кшталт: «Мой адрес — Советский Союз»...

Малюємо щось схоже на яблуню. Оце гілочка — ти, доню. Оце — ми, тато і мама. Ось наші батьки й матері.

Щоправда, дідусів своїх ти так і не бачила. Останнього війна наздогнала, коли мама в пологовому будинку була... Отут ось нижче — наші діди. Хоча ми теж їх не всіх бачили. А далі, тобто глибше, хто там?

(Закінчення на 6-й стор.).



Фото Петра ПРИХОДЬКА.

Олександр МОРОЗ:

АПК треба реформувати

Учора в Українському домі в Києві за участю Голови Верховної Ради Олександра Мороза, Президента України Леоніда Кучми та Прем'єр-міністра Павла Лазаренка відбулася Всеукраїнська нарада з питань розвитку агропромислового комплексу. Виступаючи на нараді, Голова Верховної Ради Олександр Мороз, зокрема, сказав:

— Ще Верховна Рада минулого скликання розпочала реформування АПК, виходячи з ідеї багатогранності економіки. Цю ідею відтворено і в Конституції, Земельному кодексі, багатьох законодавчих актах України. Послідовно проводить таку політику й нинішній склад Верховної Ради. Логіка цих дій веде до створення в країні ситуації, за якою змогли б працювати у рівних правових і економічних умовах колективні й фермерські господарства, кооперативи, приватні підприємства. Досвід минулих років підтвердив правильність такої стратегії.

(Закінчення на 4-й стор.).

Борги наші...

За станом на 10 грудня 1996 року населення України сплатило лише 57 відсотків нарахованих сум за житлово-комунальні послуги. Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» у Міністерстві статистики, загальна сума заборгованості населення становила 1,8 млрд. грн., а протягом листопада збільшилася на 207 млн. грн. Не сплатив за житлово-комунальні послуги кожний другий квартиронаймач, тобто 4,7 млн. чол. (52 відсотки), з них 3,2 млн. мають заборгованість за два місяці і більше.

Читайте в суботньому номері:

Слово за арбітражем

Управління справами Верховної Ради України звернулося до Вищого Арбітражного суду з позовною заявою у тяжбі з Кабінетом міністрів України про визнання недійсними актів ненормативного характеру.

У позовній заяві викладено докази щодо визнання недійсними постанов Кабінету міністрів від 19 липня 1996 року № 756 «Про заходи щодо раціонального використання адміністративних будинків та інших об'єктів, призначених для забезпечення діяльності державних органів України» та від 2 листопада 1996 року № 1326 «Про розміщення Конституційного Суду України» в частині, що суперечить законам України та порушує передбачені законом майнові права Верховної Ради України.

Дошка пошани

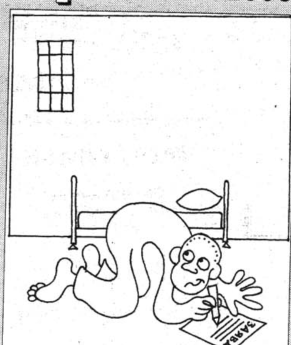
Лети з привітом!..

Будинок для божевільних. Палата «Бонапартів». Сеня заліз на підвіконня, відчинив загратовану кватирку і... не помічає лікаря.

— Сеню, давно б отак, гарна гра — запускати літачки...

— Яка ще гра! — обурюється Сеня. — Це заява до Конституційного суду України!

— Сеню, може, облишиш? Не завдавай клопоту людям, там і без твоєї — уже 300 заяв...



Дошка закінчується на 4-й стор.

Офіційно

ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ ПО ВИБОРАХ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

№ 306 Київ 9 січня 1997 р.

Про призначення повторних виборів народного депутата України в Левандівському виборчому окрузі № 262 (Львівська область), де попередні вибори визнані недійсними

Постановою Центральної виборчої комісії від 9 липня 1996 року № 264 вибори народного депутата України в Левандівському виборчому окрузі № 262 (Львівська область), що проводились 7 квітня 1996 року, внаслідок допущених порушень виборчого законодавства були визнані недійсними з вини окружної та дільничних виборчих комісій. Скарги суб`єктів виборчого процесу на зазначену постанову Центрвиборчкому рішенням Верховного Суду України від 10 грудня 1996 року залишені без задоволення.

Враховуючи викладене, Центральна виборча комісія відповідно до статей 14 і 48 Закону України «Про вибори народних депутатів України» **постановляє:**

1. Призначити повторні вибори народного депутата України в Левандівському виборчому окрузі № 262 (Львівська область) на неділю 11 травня 1997 року.

2. Львівській обласній Раді, відповідним виконавчим органам вжити необхідних заходів щодо своєчасного утворення нового складу окружної і дільничних виборчих комісій у встановленому Законом порядку з кваліфікованих фахівців й інших осіб з досвідом роботи по організації виборів, які не були причетні до допущених порушень виборчого законодавства на попередніх виборах 7 квітня 1996 року.

Голова Центральної виборчої комісії І. ЄМЕЦЬ.
Секретар Центральної виборчої комісії І. ЦЕЛУЙКО.

Вручено вірчі грамоти

Учора Президентові нашої держави Леоніду Кучмі вручили вірчі грамоти Надзвичайний і Повноважний Посол Королівства Норвегія Андерс Ніколаі Хельсет та Надзвичайний і Повноважний Посол Литви Вітаутас Петрас Плечкайтіс.

У номер

Є КОНСОРЦІУМ — БУДЕ Й ГАЗ?

Антимонопольний комітет України дав згоду на створення Українського газоресурсного консорціуму.

Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» в прес-службі антимонопольного комітету, однією з основних функцій консорціуму буде розробка схем оптимізації постачання споживачів природним газом, забезпечення найповніших взаєморозрахунків між продавцями і покупцями природного газу на внутрішньому і зовнішньому ринках, а також за послуги щодо його транспортування.

«При наданні згоди комітет виходив з того, що попри певну здатність консорціуму обмежити конкуренцію, створення такого консорціуму, який об`єднає в одній структурі закуповування імпортного газу і власний видобуток, дасть можливість захистити вітчизняного виробника і розпочати формування ринку природного газу», — йдеться у повідомленні прес-служби.

Серед засновників консорціуму — АТ з іноземними інвестиціями «Промислово-фінансова корпорація «Єдині енергетичні системи України» (Дніпропетровськ), АТ "Укргазпром" (Київ), Державна акціонерна холдінгова компанія «Укргаз» (Київ), Державна акціонерна компанія «Укрресурси» (Київ), Національний диспетчерський центр України (Київ), фірма United Energy International (Лондон, Велика Британія), АБ «Укргазпромбанк» (Київ), АКБ «Південкомбанк» (Дніпропетровськ); ВАТ «Укрнафта» (Київ); ДПП «Чорноморнафтогаз» (Сімферополь), корпорація «Укренергоімпорт» (Київ).

Функції створеного газоресурсного консорціуму у перший рік його існування полягатимуть «в контролі і регулюванні, вирішенні суперечностей, що виникають, та дисципліні обліку газу», повідомив раніше голова Держкомнафтогазу Богдан Бабій. Далі, за його словами, можливе створення на базі консорціуму біржі газу.

Треба працювати вдень і вночі

ПАКЕТ законопроектів щодо реформи податкової системи парламент має прийняти у лютому з тим, аби у березні на його базі міг бути прийнятий бюджет на 1997-й рік, вважає заступник Голови Верховної Ради України Віктор МУСІЯКА.



«Ми не маємо права приймати бюджет на старій податковій базі», — заявив він в інтерв`ю агентству «Інтерфакс-Україна» у суботу. Однак для цього, наголосив віце-спікер, потрібно працювати «день і ніч, створити спільні групи Кабінету Міністрів та базових комісій парламенту».

В. Мусіяка також висловився за прийняття протягом 1997 року Податкового кодексу, а також Цивільного кодексу. «Усе, що пропонують нам Кабінет Міністрів, президент у сфері економіки — це все може концентруватися у Цивільному кодексі, а розвиватися в окремих законах», — сказав він.

Заступник Голови Верховної Ради вважає, що нині створені «хороші передумови» для побудови цивілізованих відносин між гілками влади, що, окрім прийняття Конституції, він пов'язав з кадровими змінами в останній час. «Ми вже неодноразово обговорювали ці теми з тим же Є. Кушнарьовим — як розв'язувати проблеми, пов'язані, скажімо, з прямуванням законопроектів від президента до парламенту», — сказав він.

На думку В. Мусіяки, потрібно також ухвалити закони про місцеве самоврядування і про державні адміністрації, а також закон про Кабінет Міністрів.

«Під особливий контроль», за його словами, парламент також візьме закони, пов'язані з визначенням статусу Національного банку і функціонуванням банківської системи. «Як виявилося, фінансова система у нас функціонує досить слабо у зв'язку з тим, що недостатньо добре відпрацьована ця частина», — вважає він.

Парламентові, на думку В. Мусіяки, також належить ухвалити закони про вибори і про партії, тому що «ми повинні створити нормальну правову базу для структуризації суспільства».

Ще одним напрямом роботи він вважає створення чіткого механізму контролю з боку парламенту за функціонуванням, насамперед, Кабінету Міністрів, «усіх тих структур, котрі формуються за участю Верховної Ради».

Контрабанді – заслін, казні – поповнення

НА ЧЕРГОВОМУ засіданні Кабінету міністрів 9 січня розглянуто питання про роботу Житомирської і Сумської облдержадміністрацій щодо забезпечення соціально-економічного та культурного розвитку регіонів, а також проаналізовано стан дотримання чинного законодавства з питань виробництва та реалізації спирту, лікеро-горілчаних і тютюнових виробів.

Зокрема, зазначалося, що як Житомирська, так і Сумська облдержадміністрації із запізненням подали до Кабміну зведені обласні бюджети. Окрім того, доходну частину було перевищено відповідно на 3,8 мільйона і 42,3 мільйона гривень. Отож, якщо житомирянам вдалося виконати запланований бюджет, то сумчани із цим завданням не впоралися. Окрім того, обидві області не зуміли організувати повний збір податкових надходжень, а відтак, укупі зі спадом виробництва, зростає заборгованість перед бюджетами всіх рівнів, не вдається подолати відставання у виплатах зарплати працівникам бюджетної сфери.

Урядовці у своїх виступах вказували на конкретні недоліки в роботі обох облдержадміністрацій, дали ряд рекомендацій для виправлення становища, хоча вважається, що і Житомирська, і Сумська області —міцні «середнячки».

На думку Прем`єр-міністра Павла Лазаренка, не варто надто захоплюватися складанням програм, оскільки у державі немає коштів, а треба, передовсім, працювати над поповненням фінансових ресурсів.

Саме на це і спрямовано посилення державного контролю у сфері виробництва і реалізації лікеро-горілчаних, спиртових та тютюнових виробів. Його запровадження дозволило збільшити надходження до державної казни з 6,8 мільйона гривень у липні 1996 року до 28,1 мільйона в листопаді. На 76 відсотків зріс акцизний збір у другій половині року порівняно з першою, що дало додатково ще 172,8 мільйона гривень.

Як підкреслювали керівники відомств, сьогодні поки що не вдалося перекрити всі щілини контрабандного надходження цих виробів в Україну, хоча лише завдяки цьому можна збільшити виробництво й реалізацію вітчизняних лікеро-горілчаних виробів у півтора—два рази, а сигарет — на 30 відсотків.

Отже, на пропозицію урядовців, боротьба з контрабандним завезенням цього товару триватиме і надалі. Зокрема, планується замінити акцизну марку на марку з голограмним зображенням, а також буде встановлена мінімальна ціна на імпортовані лікеро-горілчані вироби, що, до речі, вже зроблено у наших сусідів — Російській Федерації.

Володимир КОРОЛЮК.

У постійних комісіях Верховної Ради України

Звітували іванофранківці, але йшлося про всю Україну

ЧЕРГОВЕ засідання Комісії Верховної Ради України з питань науки та освіти було присвячене обговоренню питання «Про дотримання в загальноосвітніх закладах Івано-Франківської області вимог Закону України «Про освіту» в редакції від 23 березня 1996 року в частині забезпечення повної загальної середньої освіти.

Початку засідання передувала інформація голови комісії Володимира Сторіжка про зустріч народних депутатів з Прем`єр-міністром Павлом Лазаренком, де відбулася конкретна розмова про співпрацю. Керівник уряду запевнив народних обранців, що порушені питання і названі проблеми буде вивчено й прийнято щодо них відповідні рішення.

Із звітом перед учасниками засідання виступив начальник Управління освіти Івано-Франківської обласної державної адміністрації Дмитро Дзвінчук.

Відчувалося, що він володіє достатньою інформацією про стан справ у області, а наведені цифри й факти продемонстрували, що іванофранківці добре розуміють: дбати про освіту сьогодні означає забезпечувати цивілізоване майбутнє. Хоча й у них є нерозв'язані питання. Так, за нинішній рік в області не введено в експлуатацію жодної нової школи (минулого введено три), не вистачає підручників, затримується виплата заробітної плати. Незважаючи на ці та інші негаразди, іванофранківці прагнуть робити все можливе, щоб підтримувати галузь на відповідному рівні. Особлива увага звернена на пошук і підтримку обдарованих дітей. Як результат серед лауреатів різноманітних освітніх конкурсів України вихованців івано-франківських шкіл чи не найбільше. В області створено Прикарпатський військово-спортивний ліцей, що має у молоді високий авторитет.

Дмитро Дзвінчук звернув увагу на те, що в нашій державі не розв'язано проблему гірських населених пунктів. Оскільки статус їх досі не визначений, гальмується й розвиток шкільництва в таких селах. Саме там вимушені рано приступати до трудової діяльності (в основному в індивідуальних господарствах) хлопці та дівчата, які за віком мали б відвідувати старші класи школи.

Взагалі складається враження, що не тільки обласна адміністрація дбає про освіту в Івано-Франківщині, а й громадськість не стоїть осторонь. Адже чимало наводилося прикладів взаємодопомоги та взаємовиручки. Скажімо, місцева хутрова фірма забезпечила на зиму всіх дітей-сиріт шапками. Зарплату вчителям виплачують в області частково товарами, котрі виробляє місцева промисловість. Одяг та взуття для вихованців шкіл-інтернатів виготовляють учні середніх профтехучилищ. Посильну допомогу галузі подають банки та фірми.

Із звіту Д. Дзвінчука було видно, що важливу роль у розв'язанні освітніх проблем області відіграють світоглядні засади не лише працівників шкіл, СПТУ та вузів, але й жителів краю. Іванофранківці переконані, що свої проблеми треба навчитися долати самим, не покладаючись на сторонню допомогу.

Від імені комісії, котра працювала в Івано-Франківській області напередодні, виступив народний депутат П. Цибенко.

В обговоренні основного питання взяли участь заступник міністра освіти України О. Савченко, голова ЦК профспілки працівників освіти і науки Л. Сачков, начальники управлінь освіти Волинської області І. Дзямулич, Закарпатської — В. Росул, Черкаської —А. Кузьминський, Чернігівської — Г. Тимошко, директор СШ № 78 м. Києва Ю. Пархоменко, народні депутати Є. Красняков, В. Яблонський та інші.

Підсумки засідання підбив голова комісії з питань науки та освіти В. Сторіжко.

Було прийнято відповідне рішення, в якому передбачено низку заходів, спрямованих на виконання вимог обов'язковості повної загальної середньої освіти, що й зазначено в новій редакції Закону України «Про освіту».

Віталій ГАЙЧУРСЬКИЙ.

Микола ВОЛОК, «Голос України»

Є свої сівалки, буде і комбайн

На Кіровоградщині створюють регіональну програму з виробництва сучасної вітчизняної грунтообробної, посівної, збиральної та іншої сільськогосподарської техніки

БУЛО колись... Не лише в Україні та Союзі, а й далеко за їх межами лунала слава про велета вітчизняного сільгоспмашинобудування об'єднання «Червона зірка». До 100 тисяч посівних агрегатів випускало воно за рік не лише для внутрідержавних, а й для експортних потреб. У 49 країн світу відправляли виготовлені тут сівалки, а Кіровоград по праву вважався чи не найпотужнішим центром проектування і виробництва сільгоспмашин, адже, крім виробництва — «Червоної зірки», заводів «Гідросила» та чавуноливарного, — тут було зосереджено і значний науково-технічний потенціал: інститути сільгоспмашинобудування, де готували інженерні кадри, проектно-конструкторський та проектно-конструкторсько-технологічний, які розробляли нові машини та агрегати до них. Що було, те й залишилося, тільки, як писав поет: «не той тепер Миргород, Хорол-річка не та...».

Відкрите акціонерне товариство з виробництва сільськогосподарської техніки «Червона зірка» нагадує лежачого Гуллівера, спутаного непомірними податками та відсутністю в державі нормальної фінансово-грошової системи. Кіровоградський ливарний ледь жевріє, не в змозі без сторонньої допомоги не лише утримувати соціальну сферу, а й пожвавити виробництво. ВАТ «Гідросила» намагається шукати виходу на міжнародний ринок з допомогою іноземних партнерів. Інститути теж виживають хто як може.

— Ми й сьогодні виробляємо та конструюємо нові сівалки, — каже голова правління ВАТ «Червона зірка» Олександр Саїнсус. — У 1996 році освоїли три нові моделі сівалок, дві зернові, одна з яких стерньова прямого посіву, інша — з електронним висівним апаратом і третя — універсальна просапна бурякова, може сіяти буряки, кукурудзу та сою. Ще освоїли десять нових видів товарів народного вжитку, навіть два побутові газові лічильники. Та біда в тому, що в господарств немає грошей, і вони не в змозі купувати нашу продукцію. А якщо й купують, то на 60—80 відсотків розраховуються за бартером.

Такий розрахунок аж ніяк не задовольняє «червонозорівців». Бо з виручених за реалізацію сівалок, культиваторів, стогометів, більш як двохсот видів товарів народного вжитку 8 мільйонів 881 тисячу гривень тільки за податки та на зарплату колективу треба віддати 5,8 мільйона. А вони за дев'ять місяців майже стільки одержали не грішми, а бартером. Крім цього, потрібно закупити матеріалів та комплектувальних на 5,3 мільйона.

На думку Олександра Дмитровича, без допомоги держави жодному підприємству нині самостійно «на ноги» не звестися. А допомога ця має бути спрямована на сільськогосподарське виробництво. З селянами треба розрахуватися до копійки і розробляти механізми дотацій. Тоді пожвавиться промисловість, що працює для села. Твердження про неспроможність наших підприємств виробляти сучасну посівну і грунтообробну техніку можна скоріше назвати легендами, які поширюються, щоб витиснути вітчизняного виробника з українського ринку.

Вітчизняний стиль

Що це легенди і далеко не безкорисливі, підтвердив генеральний директор колишнього НКІ, а тепер НВО «Лан», генеральний конструктор посівної техніки, академік Академії інженерних наук Валентин Хорунженко.

— Про те, що є певні сили, які намагаються різними шляхами проштовхнути іноземні фірми на ринок і відтіснити вітчизняного виробника, можна говорити з певністю, — сказав Валентин Юхимович. — А наші машини не гірші від імпортних. Ми в себе на експериментальному заводі виготовили цілу партію різноманітної посівної та грунтообробної техніки і все розпродали. Тому я й кажу нашим споживачам: не купуйте імпортних, вони такі самі, як і наші. Ви тільки скажіть, що вам треба, і ми виготовимо це на європейському рівні. Та й сівалки їхні пристосовані до іншого, ніж наше, насіння, до інших умов роботи.

За п'ять років НВС «Лан» спроектувало і захистило авторськими свідоцтвами 36 видів нових машин, які забезпечують нову технологію прямого висіву, одночасного внесення добрив та гербіцидів. У минулому — 12 видів, які на рівні кращих європейських. Усе, що спроектовано, впроваджується у виробництво.

Оцінивши таку ситуацію (наявність виробничої бази, наукового та конструкторського потенціалу), керівництво обласної держадміністрації на чолі з новопризначеним головою Михайлом Громовим вирішило скооперувати зусилля конструкторів і промисловців, щоб налагодити в області виробництво сучасної вітчизняної агротехніки. Так почала зароджуватися регіональна програма «Агротехніка», ініціатором якої став куратор промисловості, заступник голови облдержадміністрації Володимир Мяснянкін. Інший заступник — Олександр Сергатий — взявся представляти інтереси замовника —агропромислового комплексу області.

За приклад взяли ініціативу олександрійського ЗАТ «Завод «Автоштамп» (голова правління —Віктор Саєнко). Підприємство колишньої оборонки, перепрофілювавшись, почало виготовляти млини, іншу переробну техніку. Потім освоїло і налагодило випуск сівалок точного висіву. А в березі 1996 року запропонувало більш як тридцяти підприємствам України об'єднати зусилля і взятися за випуск вітчизняного зернозбирального комбайна європейського класу. Нині обіцяють скласти й «викотити за ворота» перший дослідний зразок «Лану» —так назвали своє творіння.

Ідею «Агротехніки» прийняли в листопаді. До неї приєдналися підприємства Олександрії, Кіровограда, Світловодська, Знам'янки. Створили штаб з розгортання програми, який очолив керівник «Автоштампу» Віктор Саєнко. Вирішили організувати три конструкторські бюро (Олександрія, Кіровоград, Світловодськ), які будуть відбирати кращі зразки сільгосптехніки і адаптувати їх до умов Кіровоградщини та України загалом.

— Мета програми — об'єднати технічний потенціал, забезпечити технікою АПК, розв'язати проблеми фінансування, кредитів, юридичного забезпечення, маркетингу і реалізації, всього, що згодом будуть вироблять, — відзначив начальник управління промисловості, енергетики, транспорту і зв'язку облдержадміністрації Анатолій Грабенко. — А плануємо проектувати і виробляти техніку найрізноманітнішого призначення: від посівної, грунтообробної до комбайнів, очисних механізмів, і навіть тракторів. Уже увійшли до цієї справи 19 підприємств області, обидва інститути. Тож є всі можливості не лише забезпечити село власною технікою, а й створити нові робочі місця, дати можливість розвернутися вітчизняному товаровиробникові.

Кіровоградська область.

Ніна НЕЧИПОРЕНКО, журналіст

Отже, фермерські факультети

ЩО МУСИТЬ ЗНАТИ Й УМІТИ ГОСПОДАР ЗЕМЛІ ТА ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ ФЕРМЕРА З ДАНІЇ

НАПРИКІНЦІ минулого століття в Олександрівці відкрили сільськогосподарську школу. Тоді це був єдиний такий навчальний заклад на півдні України. Кажуть, що вчили за методиками відомих учених з землеробства та грунтознавства Тимирязєва, Докучаєва і Вільямса. Традиції ці зберегли-ся й коли школа перетворилася на профтехучилище, яке готувало вже для колективних господарств механізаторів і тваринників. На всю область славилося своїми випускниками СПТУ № 75 Покровського району.

Тож невипадково саме воно перше почало набирати групи для підготовки фермерів. Однак фахівців для фермерських господарств тут з недавніх пір готують за спільною україно-датською програмою.

Учнів набирали за конкурсом, бо вони здобуватимуть, по суті, середньотехнічну освіту. Навчання чотирирічне, але програма в три сходинки. Перших два роки учні оволодівають спеціальностями слюсаря, тракториста категорії «А» і тваринника. На третій рік —автомобіліста категорії «С» і тракториста категорії «В» та «С». На останньому курсі вивчають основи агрономії та зооінженерії, а також бухгалтерії, що дасть право на посвідчення фермера.

Раніше ми так і готували своїх хлопців та дівчат з кожної спеціальності окремо. Але нині потрібні не «вузькі» спеціалісти, а з повним багажем необхідних знань та умінням. Бо вони будуть не автоматичними виконавцями чиїхось розпоряджень, а самостійними господарями землі. Крім Олександрівки, за «датською моделлю» йде навчання і в училищах Апостолового, Васильківки та Солоного.

Нещодавно кілька фермерів з Данії побували в училищі в Олександрівці. Всі вони не лише фермери, а й, за сумісництвом, викладачі або консультанти подібних аграрних коледжів. Вони не приховували, що рівень підготовки у нас досить високий. Зокрема, їх вразили глибина і повнота знань з обробітку землі та догляду за посівами, які пропонують українські викладачі своїм вихованцям. Проте зауважили: уроки часом задовгі й нудні, схожі на лекції.

Гості провели показові заняття, що нагадували або вікторини, або уроки з відгадування «загадок». У нас, казали датчани, викладач не вимагає від учнів завчати матеріал, а намагається зробити так, щоб вони самостійно мислили і опановували знаннями. Якщо сьогодні домагатися від учня «дослівного» засвоєння однієї технології, а через кілька років у виробництво буде запроваджуватися зовсім інша, то навіщо було його вчити?

Окрема дискусія виникла з приводу навчально-виробничих практик. Короткотермінові, як у нас, та ще й на одному і тому робочому місці, знову таки, на думку гостей, малоефективні. У Данії майбутні селяни практикуються протягом календарного року.

Лауст Йєнсен, зокрема, розказав про це на прикладі свого господарства. У нього 125 гектарів землі, 105 дійних корів та 120 голів молодняка. На 50 гектарах він вирощує кормові буряки і трави, на решті —зернові. Дружина працює медсестрою, а діти ще вчаться в школі, тож порає усе це сам. З двома практикантами. Це 19-річний хлопець, який працює в полі на всіх тракторах і виконує всі роботи. Щоб опанувати всі сезонні цикли. З худобою порається 18-річна дівчина. І для неї складено перелік робіт, які вона зобов'язана виконувати щодня. Фермер виплачує їм щомісяця по дві тисячі доларів.

Лауст Йєнсен назвав десять заповідей фермера. Перша: завжди вчасно приступай до роботи. Друга: не сприймай роботу як обтяжливу, а захоплюйся нею. Третя: слухайся роботодавця і бездоганно виконуй усі його вказівки. Четверта: ніколи не працюй пригнічено та з поганим настроєм. П'ята: завжди будь у злагоді, співпрацюй з колегами по роботі. Шоста: критику сприймай як корисну. Сьома: будь відповідальний за доручену роботу. Восьма: ніколи не бійся труднощів. Дев'ята: не панікуй, а залишайся спокійним, потрапляючи в скруту чи цейтнот. І остання — самокритично оцінюй свою роботу, щоб завтра з нею впоратися краще і винахідливіше, ніж сьогодні.

Мудрі заповіді. У нас вони відомі з діда-прадіда. Та доводиться пригадувати.

Дніпропетровська область.



Клітка з мораллю

Одразу скажемо: клітка ця не для звірів. Стоїть вона у центрі словацького міста Левоча. А називають її «клітка сорому». Саджали сюди торгівців, хазяїв магазинів, які дозволяли собі непорядні вчинки, простіше кажучи — за обдурювання співгромадян.

Тепер клітка, зрозуміло, порожня, але нагадує тим, хто заслуговує покарання. Варто деяким ділкам, зокрема тим, хто затримує платню, приховує доходи і не сплачує податки, замислитися. Щоправда, для наших така клітка була б замала...

Микола КОСИЙ, «Голос України»

УФГ: підтримуємо своїх

Багатообіцяльну угоду про співробітництво підписано між адміністрацією Харківської області та акціонерним товариством «Українська фінансова група». Як заявив начальник управління економіки облвдміністрації Ігор Колот, це, по суті, перший серйозний крок до інвестицій у харківські підприємства. Всі розмови про зарубіжний інтерес та капітал так і залишилися розмовами.

Передбачається, що співробітництво розвиватиметься у найрізноманітніших галузях: машинобудуванні, аграрному та переробному комплексах, виробництві склопродукції тощо.

Сторони розглянули понад п'ятдесят бізнеспроектів, поданих харківськими підприємцями. Як зазначили спеціалісти УФГ, більшість із них має раціональне зерно. Але над ними потрібно ще немало потрудитися, щоб зацікавити якомога більше партнерів. Привабливою визнана ідея про створення у Харкові технополіса — конгломерату науки, техніки і виробництва. Можлива організація сучасних виробництв з виготовлення обладнання для приватного бізнесу. Інвестиційна програма Української фінансової групи передбачає широкий спектр ділових контактів — від валютного кредиту до лізингу.

Харків.

У номер

● Донецьк

Від рішення... посвітлішає?

Відвантажувати на теплові електростанції Донецького регіону 70 тисяч тонн вугілля щодоби зобов'язало шахти Міністерство вугільної промисловості. Вольове рішення продиктоване критичним становищем на ДРЕС, куди до останнього часу гірники постачали лише третину необхідної кількості палива. Енергетики були змушені використовувати так званий нормативний запас, який за два тижні катастрофічно зменшився. Кошти на закупівлю найближчим часом одного мільйона тонн енергетичного вугілля пообіцяв виділити уряд України.

● Житомир

Журналісти стали спонсорами

П'ять тисяч гривень перерахувала Житомирському відділенню дитячого фонду редакція обласної газети «Эхо». Це гроші на подарунки для дітей з багатодітних сімей. А на додачу редакція взялася ще й організувати в районах виступи одного з відомих в області ансамблів. «Эхо» має змогу виступити в ролі спонсора, бо користується популярністю в читачів і має найбільший серед місцевих видань тираж.

Щедрий подарунок дитячому фонду зробило також дочірнє підприємство фірми «Стівал»: 1836 пар взуття надійшло в школи-інтернати, сімейні дитбудинки, дітям-сиротам області.

● Луганськ

Життя іде, а заповіти лишаються

Колектив Білокуракинської районної газети «Заповіт Ілліча» звернувся до райради з проханням про перейменування газети. Аргументи журналістів не переконали депутатів. На останній сесії більшість народних обранців проголосувала проти перейменування. Тож, як бачимо, життя іде, а заповіти лишаються.

Колектив Українського центру післяприватизаційної підтримки підприємств глибоко сумує з приводу смерті свого співробітника — заступника директора

БУШУЄВА Владислава Васильовича

і висловлює співчуття його дружині Ірині Василівні, усім рідним і близьким.

Олександр МОРОЗ: АПК треба реформувати

(Початок на 1-й стор.).

Напередодні події кореспондент «ГУ» звернувся до генерального директора АТ «Украгробізнес», президента Ліги підприємців АПК Леоніда Козаченка з проханням оцінити доцільність проведення наради.

Думка тижня

— Моя особиста думка з цього приводу така: нараду потрібно проводити. Але з тими людьми, які здійснюють аграрну політику в державі. До неї потрібно було залучати також окремих керівників сільськогосподарських підприємств, підприємницьких структур, що працюють в галузі. А влаштовувати велику нараду і збирати тисячі людей, гадаю, не слід. Я не чув такого, аби, скажімо, у Сполучених Штатах, Франції або Німеччині президент чи то прем'єр збирав фермерів на нараду з питань постачання матеріально-технічних ресурсів. Як на мене, головне — це вирішити, як уникнути державної монополії в процесі сільськогосподарського виробництва. Нині саме ця проблема заважає подолати кризу на селі та негативно впливає на процеси, що відбуваються у нашому АПК.

Валерій ДРУЖЕНКО.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

Сито фортуни для солістів-піаністів

Клавіші тижня

ЗАМОВКНУВ рояль, сховався за завісою: Всеукраїнський відбірковий тур до II Міжнародного конкурсу юних піаністів пам'яті Володимира Горовиця крізь тенета нервувань дістався фінішу.

У паузі між святами — від 2 до 6 січня — чистилище змагань у Національній музичній академії України подолали 83 перспективні піаністи з Києва, Харкова, Львова, Одеси, Чернігова. До розряду щасливчиків, яких журі рекомендувало для участі у II Міжнародному, потрапили 34 музиканти. З них 14 — у молодшій конкурсній групі (9—14 років), 12 — у середній (14-19 років), 8 — у старшій (19—24 роки).

За словами голови журі, ректора Львівського вищого державного музичного Інституту імені М. Лисенка, професора Марії Крушельницької, «неталановитих дітей тут не було». Позмагатися у здібностях прийшли більш чи менш підготовлені, більш чи менш яскраві.

Арбітри також відзначали потужність молодшого ешелону виконавців. Однак протягом кількамісячного періоду підготовки розклад сил може змінитися. До речі, з цієї самої причини є резерв із чотирьох «сильних» піаністів, які не увійшли до когорти потенційних конкурсантів.

Як свідчать причетні до конкурсної справи фахівці, рівень підготовки учасників від часу проведення І Міжнародного конкурсу в 1995 році зріс. І це при тому, що викладачі навчальних музичних закладів не отримують зарплати. Саме подвижництво і є акумулятором невпинного наближення до конкурсу.

Уже в середині грудня відбувся Всеамериканський відбірковий тур у місті Цинцинатті. А незабаром це чекатиме й на піаністів Японії, Китаю, Таїланду, Кореї (Токіо, 14—17 січня). На сьогодні організатори конкурсу (Міністерство культури і мистецтв, Київська міськдержадміністрація та музичний коледж імені Р. Глієра) отримали 44 заявки на участь у змаганні — з Росії, Казахстану, Латвії, Польщі, Білорусі, Словакії, Вірменії, Штатів тощо.

Для всіх, кого доля приведе на конкурсну сцену відремонтованої Національної філармонії, буде обов'язковим виконання твору українського композитора (ця вимога стосувалася й відбіркових прослуховувань). Зі свого боку, оргкомітет гарантує юним піаністам наявність на конкурсі якісних інструментів.

Залишається дожити до 20 квітня — дати його початку. А до того в домашніх умовах педагогам варто повправлятися у витримці, виконавцям — у фортепіанній грі, журі — в неупередженості.

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

ВИДНО ПАНІ ПО ПАНЧОХАХ

Секція тижня

У столичному універмазі «Дитячий світ» відбулося урочисте відкриття (чого б ви думали?) першої спеціалізованої торгової секції «Панчішно-шкарпеткові вироби», укомплектованої тільки вітчизняними товарами. У такі морози це дуже актуально. Проте подія прикметна й тим, що представляли наші вироби заступник міністра промисловості України Валентина Ізовіт і заступник голови Київської міськдержадміністрації Юрій Россада. Погодьтеся, це не випадково. Адже ще донедавна наші вироби ходили в пасинках. Міркуйте самі: лише 8 відсотків вітчизняних товарів знайшло собі притулок у «Дитячому світі». І ось нарешті 50 квадратних метрів площі для панчіх і шкарпеток «відвоювали» п`ять вітчизняних товаровиробників Житомира, Чернівців, Маріуполя, Прилук, Червонограда (Львівська область). Причому заслужено: прискіпливим представникам торгівлі було з чого вибрати добротні й візерунчасті вироби. Підтвердженням сказаному став перший день продажу. Було виручено 1000 гривень. Невдовзі тут з`явиться ще одна секція — вітчизняного взуття.

Дошка пошани

Лети з привітом!..

(Початок на 1-й стор.).

—Значить, буде 301! — Сеня рішуче запускає літачка і ... морщить лоба. — Ти диви, 300, ніколи б не подумав, що у нашому будинку стільки невдоволеного народу!..

—Сеню, вибач, дозволь поцікавитися: що ти там понанисував, невже у нас так кепсько?

—А я вимагаю скасувати рішення про заборону Комуністичної партії!

—Сеню, то ти до всього іншого ще й комуніст?! — з жахом вигукує лікар.

—Цього ще не вистачало! Просто мій друг Петро Кимоненко — ну, ви його добре знаєте, — пообіцяв, що коли КПУ реабілітують, мене звідси випустять... А я йому вірю! Він так ловко і складно говорить!..

О-о, дивись, мою заяву взяли, понесли, певне, на розгляд Конституційного суду!..

Стаканов — Стаханову: будьмо — гей!..

Олексію Стаханову — майстру соцкомвідбійного молотка й другого комсоцдихання — шана, слава і будьмо — гей! Нині ж, у час капіталістичних перетворень, легендарна постать (серце ж не камінь) викликає в декого обвал викривальних, міцних антрацитослів на голови самостійників. Але будьмо справедливими: чи вдалося б О. Стаханову дивувати дітей землі з усіма її корисними копалинами своїми підземними рекордами, скажімо, на закритій шахті? А нині офіційно закрита до опломбованості шахта «Центральна-Ірміно» почала «давать стране угля» у вигляді лікерогорілчаних виробів. Неймовірно, але факт — ім'я того, хто очолив підпільний стаканівський рух, і досі невідоме. Не знають в обличчя героя алкогольних горизонтів не тільки громадськість, але й правоохоронні органи. Вони (органи) в забої — підпільному цеху відкопали «лише» 9 тонн спирту, 2,5 тисячі пляшок горілки, штабелі етикеток і сучасне, відмінне обладнання. Стаханову таке навіть не снилося!

Подейкують, що розчарована бездіяльністю органів громадськість Теплогорська самотужки розшукує Стаканова — так з любов'ю і шаною величають невідомого героя. А ще гомонять, що найбільш активна до заклопотаності частина міста скидається по троячці. Вона, сизоноса, мріє вилити зі скла легендарну постать нинішніх буремних часів і влити в неї по саму скляну маківку фірмового напою. Щоб отак, у стані шани і слави, вийти на майдан, підійти до Стаканова, відкрутити на нозі краник і... в забій! Будьмо — гей!

А в Білорусі з 1 лютого — весна!..

Із поінформованих і ще тепленьких мінських джерел стало відомо, що в адміністрації президента Олександра Лукашенка визріває один сезонний указ. Його суть — населенню республіки приписується цього року зустрічати весну не 1 березня, як завжди, а 1 лютого!

Саме після цього числа усім без винятку, від старого до малого, треба буде вибиратися надвір у відповідному весняному сезонові вбранні. Годиться навіть літня одіж, а от зимову — правоохоронні органи здиратимуть просто на вулиці. Більше того, порушники режиму не допускатимуться у громадські місця, транспорт, на службу, в магазинах їм не відпускатимуть товари навіть першої потреби. А передісторія появи цього указу проста, наче весняне цвірінькання горобця.

Олександр Лукашенко сподівався, що результати всебілоруського референдуму зігріватимуть не лише його, а й душі усіх поголовно громадян. Не станемо описувати, що коїлося у тій же розпашілій душі президента, коли з різних куточків республіки, наче сніг на голову, посипалися повідомлення про собачий холод... серед зими. А тут ще перебої з постачанням російського довгонеоплачуваного газу — і температура в оселях електорату спустилася до 0 градусів! Що робить президент? О, він видає указ про заборону вивезення за межі Білорусі такого стратегічного нині й енергомісткого продукту, як шампанське! Після цього шипучого акту температура у помешканнях білорусів підскочила рівно на 9 градусів...

Здогадуєтеся про наступні дії президента? Правильно: він утришия виганяє з урядового кубельця на різдвяний мороз кількох теплокровних, але таких холодних до потреб народу високообігрітих чиновників. Цей рукоприкладний жест Лукашенка нагнав стовпчик градусника ще на три поділки...

А морози ж — морози тріщать!

Президент не занепадає духом де попало і серед січня — що?.. Готує указ про зустріч весни 1 лютого! Зустрічайте — слава весні і слава президенту! Біля слави, кажуть, можна й погрітися.

Ревком діє...

Кілька років поспіль на запрошення деяких регіональних відділень Руху, райдержадміністрацій західних областей діти з так званого «червоного поясу» України під час новорічних канікул гостюють у своїх однолітків. Про мету цих різдвяних відвідин — писано-переписано! Сенсаційне рішення, одностайно ухвалене кількома осередками КПУ східняків, чомусь уперто замовчується. Вочевидь лютує цензура!

Так от: є постанова (!) на час осінніх канікул, які, звісно, випадають на жовтневі революційні свята сусідньої держави, запрошувати дітей із західних областей у міста «червоної слави».

У програму входитиме:. відвідання місць трудової, бойової, брежнєвської слави; вшанування і покладення квітів до ще вцілілих пам'ятників вождям світового пролетаріату; екскурсії до гастрономів, де колись з ранку до вечора торгували ковбасою «Шахтарська» по 2.20; спів революційних пісень, марші, які переходитимуть у танці народів світу. Всі дійства виключно мовою В. І. Леніна.

На пам'ять про ці незабутні жовтневі дні у «червоному поясі» дітям даруватимуть атрибути соцреалізму: серпочки і молоточки, червоні банти і галстуки, барабани і горни, транспаранти «Миру — мир!» і «Смерть імперіалістичним агресорам!»

Черговий по дошці Віталій СУДДЯ.

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.



***З** БЕРІГШИ за собою позицію могутньої космічної держави, Україна разом з найпередовішими ракетобудівниками світу приступила до реалізації унікальних програм, пов'язаних з освоєнням позаземного простору.*

Рівень технологій та інтелектуального потенціалу в світі сьогодні насамперед визначається здобутками у створенні ракетно-космічної техніки. Хоч би в якому стані перебувала держава, але саме ця ознака свідчить про її очевидні й потенційні можливості. Не випадково після розпаду Союзу розвинений Захід над усе намагався на його теренах звести нанівець набутки саме в цій галузі. Але Україні вдалося утриматися в першій «трійці» космічних держав планети, неабияка заслуга в цьому конструкторського бюро «Південне» і виробничого об'єднання «Південний машинобудівний завод». Цей один з найбільших і провідних ракетно-космічних комплексів світу не дав себе відтіснити на задвірки цивілізації.

І все-таки — до зірок

—А така загроза була, і ми справді могли б зникнути назавжди, — розповідає генеральний конструктор КБ «Південне» Станіслав Конюхов. — Нас урятували наші унікальні розробки. Світ мусив визнати їх оригінальність, збагнути, що в царині планетарного освоєння космічного простору в інтересах людства фатально втратить і він темпи, час, величезні кошти і, зрештою, досконалість, якщо відмете доробки українських учених та конструкторів.

Насамперед треба назвати, продовжує Станіслав Миколайович, розроблені КБ і серійно освоєні «Південмашем» ракетоносії «Циклон» та «Зеніт». «Циклон» виготовляють у двох варіантах, і це дає можливість втілювати чималий спектр новітніх програм та ідей, як жоден інший ракетоносій. «Зеніт» ще й відзначається на даний момент екологічно найчистішими компонентами палива, що для всієї нашої планети теж вельми актуально. А головне, що обидві ці ракети дуже надійні. Для їх запусків дніпропетровці вперше в історії подолання земного тяжіння створили цілком автоматизовані стартові комплекси, які також досі залишаються неперевершеними.

—Отож цими двома ракетоносіями Україна, образно кажучи, крізь терні опору та відторгнення й стартувала впевнено у сучасну світову космонавтику?

—Так стверджувати можна, — погоджується, усміхаючися, Станіслав Миколайович. — Участь у реалізації двох нині найбільших і найпрестижніших міжнародних програм комерційного використання космосу забезпечили нам справді ракети «Зеніт» і «Циклон».

Перша програма — це супутникова система «Глобастар», за здійснення якої у ролі координатора взялася всесвітньо відома фірма «Спейс Систем/Ларал». Передбачається запуск 48 супутників, які зможуть забезпечити послугами мобільного — телефонного, факсового, телевізійного тощо — зв'язку практично всю земну кулю, не залишивши на ній жодного недоступного й глухого закутка. 36 супутників — трьома пусками по 12 космічних апаратів щоразу — виведуть у навколишній простір ракетоносії «Зеніт». Щоб одним стартом виносити дванадцять апаратів одразу — такого світ не знав. Але хочу звернути увагу на інше: враховуючи, що лише один виріб-об'єкт такого типу коштуватиме мінімум 25 мільйонів доларів, можна уявити, наскільки довіряють нашій техніці, якщо ризикують споряджати одну ракету апаратами сукупною вартістю більш як триста мільйонів доларів.

А цей проект для нас цінний і тим, що за умовами співробітництва ми станемо ще й співласниками тих послуг зв'язку, що їх супутникова система «Глобастар» надаватиме країнам європейського регіону. Адже на півдні України передбачено спорудити приймальний комплекс, який перекриватиме довкілля в радіусі двох з половиною тисяч кілометрів.

Окремо треба розповісти, продовжує Станіслав Конюхов, про другу, достоту перспективну, міжнародну програму, котра дістала назву «Морський старт». До неї вже прикуто певну увагу науковців усього світу. І багато хто відверто заздрить фірмам, залученим до її здійснення. Бо це — майбутнє всієї планетарної космонавтики. А, крім американських фірм «Боїнг» та «Х'юз», тут і український концерн «Південний» разом з російською «Енергією».

Річ у тім, що ще в середині 70-х років саме в нашому КБ і виникла ідея стартів «Зеніту» з плавучих морських платформ. Ми першими й здійснили серйозні проектні дослідження та розрахунки, переконалися в реальності задуму. Отож і тут тепер граємо не останню скрипку в міжнародній компанії «Морський старт», яка, за прогнозами, вже в недалекому майбутньому має шанси перебрати на себе левову частку світових запусків космічних апаратів. Ідеться про старти з будь-якої точки поверхні океану на екваторі чи поблизу нього, що і економічно, і технічно гарантуватиме найбільш прийнятні умови для подібних акцій. З рухомого космодрому від екватора можна запускати під найоптимальнішими кутами космічні кораблі, станції і супутники практично на будь-яку навколоземну орбіту і навіть далі в простір Сонячної системи та Всесвіту. «Морський старт» — це той плацдарм, який нинішнє століття передасть наступному, двадцять першому, для вивчення землянами космосу і бодай найближчих небесних тіл.

—Але, як нам відомо, КБ «Південне» досі не обмежувалося створенням тільки ракетоносіїв. Тут народжувалися й космічні апарати та системи. Ті самі штучні супутники різного науково-дослідницького та практично-господарського призначення, яких дніпропетровці сконструювали близько чотирьох сотень.

—І знову далеко не другорядних чи вторинних, а провідних, бо в колишньому Союзі саме серіями наших апаратів відкривалися великомасштабні програми «Космос», «Інтеркосмос» і «Океан». То запуск першого українського супутника «Січ-1», з точки зору проектування і виготовлення, не завдав нам, по суті, істотних труднощів. Вони були викликані винятково фінансовою скрутою і потребою заснування власної автономної наземної інфраструктури управління польотом та приймання і обробки телеметричної інформації. Цю другу проблему разом з іншими науково-конструкторськими закладами Дніпропетровська, Харкова та Львова і на основі технічних засобів Міноборони України, дислокованих у Центрі далекого космічного зв'язку в Євпаторії, вдалося розв'язати у надзвичайно стислі строки. Рік з хвостиком експлуатації орбітального супутника «Січ-1» переконливо засвідчив його доцільність і ефективність.

—Добре, що перший український супутник-млинець виявився не глевким. Та чи є в цьому напрямі у нас багатообіцяючі перспективи?

Створюється супутник «Січ-1 М», який буде оснащено багатоспектральною апаратурою видимого діапазону. Це значить, що ми матимемо змогу практично постійно спостерігати за всіма сільгоспугіддями, станом рослин, прогнозуючи врожаї. Також за станом лісів, річок і водоймищ, загалом за небезпечними кліматичними явищами та екологічною ситуацією в регіонах і зонах, водночас ще й контролювати розгалужені промислові об'єкти на зразок газопроводів чи інших підземних комунікацій, запобігати їхнім поламкам і катастрофам.

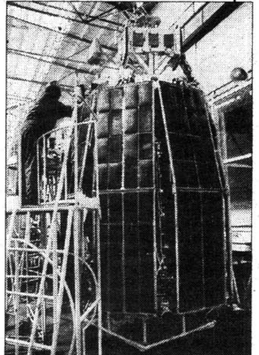
Виконання цих народногосподарських завдань для нас, зрештою, не новина. Натомість у світовій космонавтиці досі існує проблема безперервної чи бодай періодичної, але обов'язково безперешкодної в заданий час доставки фотоінформації на наземні приймальні пункти. То наше КБ одне з перших іде шляхом створення супутникової системи дистанційного зондування Землі та екологічного моніторингу принципово нового покоління. З допомогою наземної абонентської мережі вона дасть можливість передавати і розповсюджувати супутникові знімки практично постійно. Ми сподіваємося, що ця технологія істотно вдосконалить зображувальне зондування поверхні Землі з космосу, відтак значно розширить коло споживачів цієї телеметричної інформації. Це має зацікавити спеціалістів різних сфер людської діяльності в багатьох країнах світу. Вивчення планети, її надр, глобальних і регіональних кліматичних явищ без цього надалі стане вже, мабуть, неможливим.

А зарубіжним колегам, якщо на те вже пішло, ми пропонуємо кілька варіантів міжнародного співробітництва. Свого часу 22 з 25 запущених за програмою «Інтеркосмос» супутників було створено в КБ «Південне». Та тепер ми приступили до відновлення робіт за цією програмою, і передусім в інтересах фундаментальних досліджень. Людина вже не зупиниться в пізнанні і підкоренні близького і далекого Всесвіту, а для цього треба заздалегідь нагромаджувати дедалі глибші знання.

З другого боку, наш колектив уже самостійно зайнявся створенням експериментальної космічної системи, яку ми назвали українським словом «Попередження». Цей комплекс відстежуватиме процеси, що відбуваються в іоносфері і магнітосфері Землі, а також їх зв'язки з перебігом процесів у літосфері планети. І як перший крок — система супутників, яка здійснюватиме моніторинг сейсмічної активності земної кори. З метою прогнозувати ймовірні землетруси. Погодьтеся, що для безпеки населення багатьох регіонів це дуже важливо. І програма «Попередження» віднаходить бажаючих брати участь у її реалізації. Інтерес виявили, зокрема, вчені і спеціалісти США, Італії, Індії, Китаю, Бразилії, Кореї, Чехії та Угорщини.

—Слухати вас, Станіславе Миколайовичу, цікаво. Але виникає питання: де брати кошти на здійснення таких унікальних і масштабних програм?

—Справді, складнощів вистачає. Однак треба знати, що давно у світі глобальні програми та проекти втілюються у складчину, на пайових умовах. А по-друге, існує космічний бізнес, оскільки пуски, послуги, результати експериментів та інформація коштують дорого. Наш колектив нагромадив певний досвід комерційних стосунків у міжнародному співробітництві, та нині змушені ретельніше вчитися діяти на світовому ринку космічних послуг. Повернуся до того, з чого починалася наша розмова: ми витримали і відхилили спроби заповзятливих західних фірм заплутати нас у липких тенетах економічної залежності чи й навіть примусити за безцінь у роздріб і оптом спродати їм свої розробки. І тому також, що проявили характер, почуття власної гідності. На часі вміння вибирати надійних партнерів, домагаючися, щоб і нас вони сприймали за рівноцінних і рівноправних.



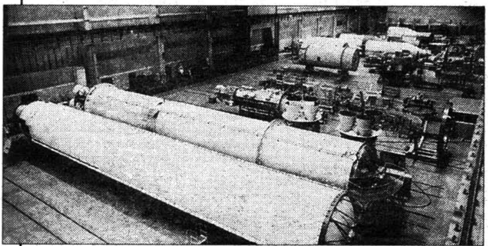
Хто що не казав би, а в ракетно-космічній галузі нам конче потрібно у повному обсязі поновлювати давні зв'язки з колегами із Росії.

Адже зупинилися роботи, котрі спільно тривали десять і більше років. На них витрачено чималі кошти. Один приклад: свого часу підприємства України і Росії здійснили запуск супутника «Коронас-І», призначеного для вивчення Сонця та його впливу на Землю. Щоб завершити дослідження, потрібен запуск ще одного апарату — «Коронас-Ф». Цього року КБ «Південне» і ВО «Південмаш» планують його виготовити і випробувати. А ось старт спільного супутника дистанційного зондування Світового океану — за відомою в минулому програмою «Океан» — нинішнього року вже й відбудеться. То чи розумно відмовлятися від такого співробітництва?

... Насамкінець розмови генеральний конструктор космічної техніки Станіслав Конюхов повідав про воістино символічну роботу своїх колег-соратників. Як відомо, у Дніпропетровську створили і випускали найгрізнішу і найстрашнішу за всю історію земної цивілізації бойову міжконтинентальну балістичну ракету «СС—18». Її нищівної і руйнівної сили боявся весь світ. Сьогодні українські конструктори з мінімальною доробкою-переробкою навчилися перетворювати ці бойові ракети, які у військах знімаються з чергування, на ракетоносії — тепер енергетично найекономніші з усіх діючих. Вони зможуть виносити у міжзоряний простір апарати цивільного призначення — супутники і системи супутників, що проникатимуть у найвіддаленіші куточки Сонячної системи.

Сімейство дніпропетровських «Циклонів» і «Зенітів» поповнилося, по суті, новим унікальним носієм «Дніпро», про оригінальність і переваги якого світу ще належить дізнатися.

Інтерв'ю вів Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.



На знімках: у цеху ракетоносіїв; складається черговий штучний супутник Землі.

Фото Анатолія КРАСНОЖОНА.



Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, «Голос України»

Дерево міцне корінням, а людина — родом

(Початок на 1-й стор.)

НЕ РЯСНЕ древо вийшло. Перебрали своїх братів та сестер. А вглиб — далі імен своїх дідів так і не ступили.

Сумно. Щоправда, наступного дня доня втішила: «глибше дідів» ніхто не намалював. У всьому класі. Ще сумніше...

Як же так? Спитайте, приміром, шотландця — і він вам поіменно «намалює» родове дерево на 200-400 чи й 1000 років углиб, відверто пишаючись родом. То невже в нас нема чим пишатися? Є і ще раз є. То що ж сталося?

Сталося...

До Рюрика і глибше

Перед нами древо роду Скоропадських. Він дав Україні двох гетьманів — Івана (1646-1722) та Павла (1873-1945). Протягом століть у древі переплелося стільки родів, що і кроною, і корінням воно розпросторюється на всю Європу. Тут знамениті Милорадовичі й Миклашевські, Кочубеї і Четвертинські, Марковичі і Раєвські. Тут Андрій Курака, за яким пішли Куракіни, Іван Репня (Репніни), Михайло Голіца (Голіцини), поряд Волконські та Одоєвські. Доходиш по лінії до коренів, і мимоволі хочеться встати в пошані: Великий Князь Литовський Гедимін, король Англії Гаральд, король Швеції Олаф, Володимир Мономах, Ярослав Мудрий, Святослав... І Рюрик — засновник першої української династії.

Прикро, що таких «розкопок» не вели раніше. У нас не висвітлені до глибини знамениті роди Острозьких, Вишневецьких, Миклашевських, Старицьких, Черняхівських. Який великий і цікавий рід Марковичів! Андрій — помітний державний діяч Гетьманщини, певний час був прихильником Івана Мазепи. Його син Яків —вихованець Київської Академії, улюблений учень Феофана Прокоповича, письменник, один з найосвіченіших людей свого часу, залишив цінні «Генеалогические заметки», написав 12-томний щоденник, що містить матеріали з соціально-економічної та культурно-побутової історії Гетьманщини. Опанас Маркович — член Кирило-Мефодіївського братства, громадський діяч і фольклорист, записав близько 30 тисяч прислів'їв та приповідок, чоловік письменниці Марка Вовчка...

Ми далекі від того, щоби закликати вас молитися на кожного представника цих чи інших родів. Тут принагідно навести прислів'я, записане Опанасом Марковичем: «Нема роду без вироду». Та в більшості ці люди працювали задля України.

Протягом двох століть підтримували українську культуру Симиренки. На їхні кошти в 1860 році вийшов Шевченківський «Кобзар». Вони підняли на небувалий у Росії рівень цукрове виробництво, їхні заводи не поступалися західноєвропейським і належали не польським чи російським магнатам, як тоді велося в Україні, а українцям, колишнім кріпакам. А ще —будували церкви, створили аматорський театр, безплатно годували тисячі селян. І, нарешті, як ніхто досі, розвинули наукове садівництво.

«Що ж бур'ян пішов по городоньку?»

Є така пісня в Ольги Богомолець. Звичайні слова, а яка вражаюча картина!

Роде-родоньку!..
Що ж бур'ян пішов
По городоньку?

І в уяві — порожня чи й розвалена хата, бур'яни по городу. Скільки такого було і після 33-го, і пізніше. Старі вимерли, а молодші розбіглися по світах — хто перед неминучим лихом, хто за «оргнабором», а хто й відвернувся від роду, щоб пристосуватися та вибитися в люди. І — відривалися від свого кореня.

Не одне родове древо буреломи вирвали з корінням чи зламали до пня. Це й голодомор, і найстрашніша війна століття. Це кривава сталінська машина, яка сім'ями, родами й народами вивозила людей у нетрі імперії, перетираючи на порох мільйони. Одних вантажили на баржі і топили в північних водах, інших заганяли в болото й косили з автоматів, а трясовина ховала нещасних безслідно. Це старших. А юних тим часом у спецзакладах ставили на коліна і змушували хором відмовлятися від своїх батьків. А вже їхніх дітей дурманили «бам-баманням», ударними будовами, цілиною, розсіваючи «до самих до окраїн».

За сумнозвісних часів всемогутні й безкарні люди у шкірянках смертельно підрубали древо Симиренків. А пізніше комісари від науки й культури знищили не тільки знамениті сади, а й спотворили пам'ять про славний рід. У вересні 1938 року енкаведисти розстріляли Володимира Симиренка — вченого світового масштабу.

— Мене тіпало від гніву, коли я в архіві досліджував справу Симиренка, - розповідав мені вчений Петро Вольвач, який, вивчаючи вітчизняне садівництво, захопився історією великого роду. — У справі нема свідчень проти Володимира Львовича. Її «почистили», бо звинувачення було шито вочевидь білими нитками. До речі, до загибелі вченого причетний сумнозвісний «перетворювач природи» Мічурін... А які це люди, Симиренки! Ось тільки один штрих. Донька Володимира Львовича Тетянка, втікаючи від лиха, мала і знесилена, тягла торбину не з коштовностями, а з грубезним рукописом батькової книги «Часткове сортознавство плодових рослин». Американський професор Тетяна Симиренко передала рукопис в Україну, і перший та другий томи вже видані. Це — наукова криниця для спеціалістів садівництва...

Ось інша родина — Крушельницькі. Коріння роду сягають 1395 року, коли Владислав Ягелло надав Крушельницьким шляхетські привілеї. Та перейдімо відразу до 1932 — 1934 років, коли сім'я переїхала зі Львова до Радянської України — як пізніше було сказано в некролозі на Заході, «понесли новій батьківщині свої спосібні голови й роботящі руки». Антон Крушельницький — письменник і педагог, його дружина Марія — артистка й письменниця, їхній син Іван — графік, мистецтвознавець і поет. Його дружина Галина — музикант, пропагандист українського мистецтва. А ще — Тарас і Стефа, Богдан і Наталя, Остап і Володимира (Влодзя). Як страшно вони вмирали — у підвалах київського Жовтневого палацу і на Соловках!..

Остап захоплювався кіномистецтвом. Якби він вижив, може, ми мали б фільм про те, як цю родину вирубували до пня. Як нескорена Влодзя грала в табірному театрі Курбаса на Соловках. Як собака Крушельницьких ще довго ходив до будинку НКВС, де зникли його добрі господарі, та не дочекався —сконав, голодний і побитий, проте доповзши до свого порога. Як рятували семирічну Ларису, вивезену до Росії. Вдова Пілсудського віднайшла у Варшаві голову Червоного Хреста СРСР Катерину Пєшкову, яка їхала до Женеви, звела з Галиною Крушельницькою, і та розповіла про доню, яка повільно вмирала в Курську. Пєшкова — свята жінка! — віднайшла дівчинку, лікувала в себе у темній кімнаті. Та знайшлися стукачі. Вже «чорний ворон» був у дорозі, а Катерина Павлівна кинула: «В машину!» Вокзал, поїзд, кордон. Живу «контрабанду» вивезли за документами Червоного Хреста.

І ще. Коли у Варшаві мати нарешті обняла доню й заговорила до неї, звісно, українською, дівчинка, озираючись навколо, перелякано вигукнула: «Не говори на этом языке!» Це — про те, як «перевиховували» дітей «ворогів народу», та ще й «украинских буржуазных националистов».

І царська імперія, і більшовицька розуміли: відчуття роду народжує в людині національну свідомість, тому всіма засобами намагалися задушити те відчуття, зламати чи й знищити і людину, і рід.

От і пішов бур'ян по городу... Невимовно болюча пісня. Та — спасибі, Олю, цей біль нагадує, повертає до святинь.

Щоб історія не зникала із сім'ї

То як же бути, скажете, після таких буреломів? Встановити чийсь рід тепер — ціла наука потрібна.

Справді, наука. Генеалогія. У перекладі з грецької —«родовід». Це історична дисципліна, що досліджує походження родів, окремих людей, їхні родинні та інші зв'язки. Є вона і в Україні. Її «батьком» називають вітчизняного історика, генеалога й архівіста Вадима Модзалевського (1882-1920). Він автор капітальної праці «Малороссийский Родословник» і «Малороссийского Гербовика» та інших.

Над його генеалогічною школою теж кружляли червоні буреломи, та древо, дякувати Богу, вистояло. Недавні читання, присвячені пам'яті вченого, засвідчили: школа його відроджується, генеалоги в Україні є, «копають» глибоко. Помітні, зокрема, наукові публікації Валерія Томозова.

— Перед українськими генеалогами, — каже він, —сьогодні нелегкі завдання. Треба науково дослідити не тільки те, як на родовід вплинули, скажімо, голодомори 33-го та 47-го років, війна, концтабори, «ударні» будови тощо. Треба виробити наукові методи й рекомендації з відродження родових традицій.

Учений переконаний: Україні потрібен генеалогічний інститут. Невеликий колектив, озброєний комп'ютерною технікою, міг би піднести справу на належний рівень.

— Крім того, — каже вчений, — ми могли б надавати відповідні послуги: встановлювати лінії родів, давати рекомендації, як «згуртувати» розсіяні роди, як завести й передавати історію нових.

До речі, такі інститути є майже в кожній країні.

Хтось, може, скаже: навіщо все це, коли он які житейські вітри? Саме для того, щоб вони не ламали нас. Бо насамперед роди «випускають» людей, здатних підносити економіку й культуру, «дають» їм божу іскру юриста, архітектора, гончара, хлібороба. А ще — державного діяча-патріота.

... Новорічно-різдвяні свята — насамперед свята родинні. Збирається рідня. Новини, спогади. Про сущих і тих, кого вже нема, але ми пам'ятаємо їх. Відчуваєш: древо живе, розпросторюється...

Утім, слово авторитету світового масштабу — великому вченому Володимирові Вернадському. Це запис із щоденника (зроблений, до речі, в Україні, в Полтаві, 1891 року): «Мені здається, страшно важливо, щоб ніколи із сім'ї не зникала історія сім'ї. У сім'ях, де довго триває подібна історія, завжди є велика можливість вироблянні сильних характерів у досягненні традиційних цілей. Ближче зв'язок із землею, з історією батьківщини».

P. S. Уклін учителям, які бодай раз на десятирічку задають школярам таке домашнє завдання: сісти разом з батьками і намалювати древо свого роду...

Дорога до Почаєва

МИТРОПОЛИТ Іларіон (професор Іван Огієнко) в одній з монографій про Почаївську лавру писав так: «Почаївський монастир — це віковічна слава Волині, це її найясніша зоря, яка довгі віки світила їй і в часи радости, і в часи гіркого й тяжкого життя. Це правдиве живе серце волинське: цвів Почаївський монастир — цвіла і Волинь, занепадав монастир —занепадала й Волинська земля. Ішли вони завжди разом, історією віковічно пов'язані і на радість, і на неволю!»

—Давні православні монастирі волинського Полісся були впродовж століть духовними фортецями українського православ'я, міцним фундаментом, на якому зросла й утвердилася православна віра в цьому великому регіоні, — почав розмову Володимир Рожко, історик-архівіст, почесний доктор історії УПЦ, який протягом багатьох років дослідив 56 православних монастирів XII —XVIII століть. Нещодавно в луцькому видавництві «Надстир'я» вийшла друком його праця «Православні монастирі Полісся».

—Володимире Євтуховичу, як з'явився Почаївський Успенський монастир?

—Архів Почаївської лаври зберігає рукописний твір польською мовою «Монастирський скит», 1732 року, де є такі рядки: «Наприкінці XII століття жив біля Почаївської гори побожний муж Туркул, який сильно любив монастирі. Він не раз бачив видіння — у сні йому появлялась Божа Мати. Можливо, це був монах-коліот. Десь року 1213-го прибув до Туркула чернець з Афона на ім'я отець Мефодій, глибокий старець. Туркул розповів Мефодію про свої видіння Божої Матері, показав усю гору і її довкілля. Разом з отцем Мефодієм побував на Афоні, а 1219 року, повернувшись на Волинь, розпочав будівництво монастиря на святій Почаївській горі».

Історія Почаївського монастиря значна, в ній багато радісних і трагічних сторінок. Як і в житті нашого народу. І хоч сьогодні живемо ми в незалежній Україні, проте коли заходиш у святиню нашого краю, то таке враження, ніби потрапив на службу Божу в Загорський монастир. На мою думку, дуже вчасним є створення в Тернополі комітету, який обстоює повернення Почаївської лаври в лоно українського православ'я. Цією святинею зачаровувались гетьман Мазепа, Тарас Шевченко, Микола Костомаров, інші видатні українці. Переконаний, що тут бувала Леся Українка, можливо, Богдан Хмельницький...

Коли йду до Почаєва, то не обминаю села Великі Бережці, де в червні-липні 1907 року у своєї подруги Марії Биковської-Біляєвої разом з Климентом Квіткою жила Леся Українка. Поруч села — Божа гора, яку завжди відвідували прочани, коли йшли молитися до Почаєва. Перебуваючи в Бережцях, не могла Леся Українка не побувати в Почаївській лаврі. Тут що не село — то історія. А місця — надзвичайно мальовничі.

—Недаремно околиці міста Кременця називають українською Швейцарією, тут — своєрідні волинські Альпи. Щось таємниче криється в Замковій горі, в руїнах стародавньої фортеці, яку не змогли здолати війська Батия в 1241 і 1255 роках. Здобув неприступний замок лише козацький полковник Максим Кривоніс...

—Коли піднімаюсь до Кременецького замку, то ніби чую мелодії козацьких пісень, чарівні звуки бандури... Є в місті П'ятницьке кладовище. На козацьких могилах — кам'яні хрести. Увагу привертає надгробок у вигляді бандури. Під нею спочиває невідомий кобзар, що супроводжував козаків у поході. А неподалік височіє гора Сичівка. Тут у давнину стояв Свято-Преображенський жіночий монастир. Біля підніжжя —Дівочі скелі. Про них ходять легенди. Буцімто дівчата-черниці, щоб не бути рабами чужої віри, культури, мови, кинулися з гори вниз і стали скелями.

Сподіваюся, доба духовного воскресіння нашого народу в незалежній Україні засвітить нову свічку і в Почаївській лаврі, з якою ми навічно пов'язані і в горі, і в радості.

Вів розмову Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

ГРІХ ЛЮБИТИ НЕТАЛАНОВИТО

Майже всі вірші, які написав молодий чернігівський поет Сергій Дзюба, присвячені його дружині Тетяні. Вони разом закінчили факультет журналістики Київського державного університету, приїхали за направленням до Чернігова, де й розкрився повною мірою талант цього цікавого подружжя. Сергій — майстер зворушливої інтимної лірики. Він — переможець конкурсу, організованого Спілкою письменників України та редакцією газети «Молодь України» (1992), лауреат літературного конкурсу видавництва «Смолоскип» (1994) і міжнародного конкурсу «Гранослов» (1995). Вступив до Спілки письменників України. А його книгу поезій «Колись я напишу останнього вірша», присвячену дружині, що побачила світ у видавництві «Смолоскип», було представлено в Києві, Чернігові, Львові, Чернівцях, Полтаві, в США і Канаді... Нині у видавництві «Український письменник» підготовлено до друку ще одну збірку віршів С. Дзюби «Сонце пахне снігом і яблуками», також присвячену Тетяні...

Тетяна Дзюба — теж поетеса. Її вірші позначені глибокими філософськими асоціаціями, тонким ліризмом. Сергій переконаний, що дружина талановитіша за нього . Просто вона дуже скромна, не бере участь у престижних літературних конкурсах, та й недавній її вечір у Спілці письменників України відбувся тільки завдяки Сергію, який довго умовляв Таню вийти на люди зі своїми поезіями, які одразу ж були поціновані вимогливою публікою.

Тепер Тетяна мешкає в Києві, бо навчається в аспірантурі Інституту літератури Національної Академії наук України. Подружжя бачиться лише у вихідні. Проте і Сергій, і Тетяна продовжують писати про кохання, друкуються у вітчизняних та закордонних виданнях («Літературна Україна»; «Київ»; «Україна»; «Кур'єр Кривбасу»; «Світовид», Київ—Нью-Йорк; «Літературна газета» та ін.).

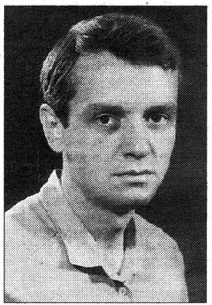
Обоє не поривають з журналістикою. Сергій працює завідувачем відділу газети «Чернігівські відомості», де постійно друкує свої статті ... Тетяна Дзюба.

Взагалі С. Дзюба пише і прозу, і пісні. Три пісні написав на вірші своєї дружини, одну з яких «Білі ангели» прекрасно виконують лауреати конкурсів авторської пісні Інна та Тетяна Чабани...

У цього талановитого подружжя багато приятелів. Дзюби організовують творчі вечори, презентації для інших поетів, які потребують підтримки. Зрозуміло, у Сергія з Танею — свої проблеми, як і в кожного з нас. Вони не скаржаться. Їм заздрять. Ними захоплюються. А вони просто живуть, випромінюючи світло.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Сергій ДЗЮБА



* * *

На віях — осінь, в косах —
перший сніг,
А кроки прагнуть молодого
літа...
Любити — гріх. І не любити
гріх.
І гріх любити неталановито!
Пречиста осінь, твій опальний
друг
Цю старість приміряє
лицемірно...
одна метагалактика —
покірна:
Космічний біль. І безконечний
круг.

Двійники

Я бачив вас обох:
Її, на тебе схожу,
І нібито мене –
Лиш через десять літ.
Мов хтось наворожив
Чи зараз тут ворожить,
Що наші двійники
З'являються на світ.
Їм чорне кошеня
Дорогу перебігло.
І звідкіля воно
На пляжі узялось?
І жінка та була
така засмагло стигла!
Я бачив: він кохав —
Її, а не когось.
У нього сивини
Було, здається, більше.
І болю — у очах,
І старості — в ході.
Він, мабуть, теж вночі
Присвячував їй вірші:
Ні зрадити не міг,
Ні втратити в житті.
Я бачив їх обох —
Щось підійти манило:
Кудись за горизонт
Лиш зазирнуть тихцем...
Поглянула в мій бік —
На хмару білу-білу,
Що мусила тепер
нас розлучить дощем.

* * *

Дві розкоші — кохання і
безсоння.
І цей шампанський місячний
вогонь...
Я помолюся за твої долоні,
Які впізнаю з тисячі долонь.
Це щастя — впізнавати їх
вустами,
Аж доки раптом не урветься
шлях.
Відчує Бог (лиш стане Він між
нами)
Твої долоні на моїх очах.

* * *

На сріблястій долоні
Вічності
маленька дівчинка
розчісує коси
місячним гребінцем
і не бачить
у примхливому люстерку
свого обличчя:
там її погляд
і зморшки незнайомої
жінки.

Тетяна ДЗЮБА (МУРЗЕНКО)



* * *

Сніг лапатий — син слухняний
віхоли.
Полозки санчат — півусмішки.
Ми з планети круглої в небо
їхали.
Звісно, білі ангели — діти
трішки.
І кидалось сонце вслід цуценям
рудим.
І від сміху в кров розсікались
губи.
Як постане швидко цей
зимовий дим —
Хтось у ньому лиш рукавичку
згубить...
Чи зоріла доля нам, чи звізда
вертепу
Крізь шинельних буднів
непохитний стрій?
... Не сахайсь закляклих серед
степу
Кам'яних бабів — невідбулих
мрій.

* * *

Такої осені ще не було
одвіку
Мого, твого чи ще від
створення землі.
У позолоти теплі ріки
Давай завернем журавлів,
Немов гусей, лозиною
із вирію.
Давай нездійснене обернемо
в «було».
Журба-жебрачка від туману
сіріє,
Їй повні коси листя намело.
Вона чужа і мною півзабута,
Надломлена, з похилими
плечима,
вона уміє зникнути і бути,
А ще — твоїми дивиться очима.

* * *

Ти — камені, а я — вода.
Тебе блискучими й красивими
Зробила я.
Ти — камені, а я — вода.
Ти ждеш ласкавого прибою,
Коли обнімемось з тобою
І я прозорою водою
Вся протікаю між тобою.
Ти — камені, а я — вода.

* * *

Є мундир
І вакансія вільна лакея,
Щоб з мундира
Знімати порох.
Навіть конкурс
На цю вакансію —
Врівень з конкурсом
На мундир.
Осоружне
І перше, й друге.
І втікаю
у журналістику.
Доки Ноїв ковчег
Вона
У Лакейському морі.

Віктор ХОМЕНКО, журналіст

Різдво в театрі

***У** КРИМСЬКОМУ українському музичному театрі сяє різдвяна патріарша ялинка. У Криму так урочисто Різдво Христове святкують уперше після довжелезної перерви — востаннє на півострові це свято офіційно відзначали 1919 року. В Україні воно відновлено як державне уже п'ять років.*

Запрошені на різдвяну ялинку діти з недільних шкіл, сирітських будинків, малоімущих сімей, маленькі інваліди радіють подарункам. Вони милуються на ікони у фойє театру, пишно вбраному в церковні шати. Симфонічний оркестр грає для них твори релігійної тематики. Хлопчики й дівчатка спілкуються з владикою Лазарем, отримують його благословлення. А біля ікони Спаса Вседержителя ставлять свічки.

Урочистий мелодійний голос церковних дзвонів закликає діток до глядацької зали, де їх вітає з Різдвом Христовим предстоятель Української православної церкви у Криму архієпископ Сімферопольський і Кримський Лазар. А далі — мальовничі сцени зі спектаклю «Віфлеємська зоря», танцювальні номери у виконанні учнів хореографічної студії класичного і народного танцю Кримського українського музичного театру, виступ ансамблю храму Всіх святих, хору учнів музичних шкіл Сімферополя. Різдвяна ялинка закінчиться сценами зі спектаклю «Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці».

Вечорами тут відбуваються концерти для молоді та дорослих.

Повертаються предковічні традиції, коли Різдво було оповите серпанком людяності, доброчинності, радості. Віками в ці дні люди ходили одне до одного в гості, обдаровували дітей.

Уперше в Криму в Сімферопольському ляльковому театрі нині грають і вертеп. Створив виставу «Український вертеп» заслужений артист України Сергій Єфремов, недавній киянин. Завдяки йому старовинне народне дійство стає популярним не лише серед кримських дітей. Різдвяна містерія веселить і розважає нині сотні вдячних глядачів. Захоплено спостерігають вони за перипетіями кумедних стосунків ангелів та бісів, козаків і царів, зміїв і циганок. 32 ляльки беруть участь у кримському вертепі. І з усіма ними блискуче порається актор Олександр Капустюк. Біблійні сюжети хоча й обростають простонародно-бурлескними деталями, не втрачають проте святості. Таке диво древнього мистецтва вертепу.

Крим.

Наталя СОЛОНСЬКА, журналіст

З бандурою через пекло — додому

***К**ОЛИ звучить бандура, на очах багатьох — сльози. То переважно українці. Сильний і глибокий звук цього народного інструмента ніби ввібрав у себе всю печальну і славну долю України. Не соромилися своїх щирих почуттів і учасники концерту, і гості на вечорі, присвяченому пам'яті нашого видатного земляка — композитора і бандуриста Григорія Китастого та виданню «Музичною Україною» першої збірки його творів на батьківщині «Вставай, народе!». Урочистості були організовані з ініціативи Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського.*

Про незвичайну долю Г. Китастого, його стійкий дух, волю, талант і боротьбу за долю України, — а боровся він піснею, — значний творчий доробок розповіли генеральний директор Національної бібліотеки України член-кореспондент О. Онищенко, завідувачка сектора нотних видань професор В. Шульгіна, директор видавництва «Музична Україна» М. Линник, композитор Леся Дичко та інші.

17 січня 1907 р. у співучій сільській родині в Кобеляках, що на Полтавщині, знайшовся хлопчик Григорій. Він закінчив вокально-хорове відділення Полтавського музичного технікуму (з часом Київський музично-драматичний інститут ім. М. Лисенка). Працював хористом у Київському оперному театрі. З 1934 р. – бандурист Київської капели (з 1935 р. – Зразкова капела бандуристів України). З 1941 р. розпочинається її трагічна історія. Цей музичний колектив не внесли до списків на евакуацію. Молодих чоловіків призвали до діючої армії, старших послали на риття протитанкових ровів. Дехто загинув у боях, дехто, а серед них і Григорій, потрапили в полон. Китастому вдалося втекти. В окупованому Києві він розшукав артистів і сформував Капелу ім. Тараса Шевченка.

Те, що цьому вогнищу української духовної і музичної культури гітлерівська влада, втративши пильність, дала дозвіл на концерти по селах, здається неймовірним. Щоправда, окупанти швидко отямились і восени 1942 р. вивезли капелу в табір «остарбайтерів» у Гамбург. Замість бандур артистам видали клепальні інструменти. Та в святкові дні вони виступали перед в'язнями.

Хтось може закинути: краще створили б підпільну організацію і в такий спосіб боролися з ворогом. Однак українська пісня, якої не випадково злякалися фашисти, побачивши вирази очей слухачів на концертах бандуристів, мала силу більшу, ніж будь-яка політична листівка. У неволі нема нічого сильнішого за пісню матері, за пісню рідної України... Тож не випадково фашисти заборонили виконувати сумні пісні. А їх у нас найбільше: надто сумна історія нашого народу.

1944 рік ознаменований для Григорія Китастого зустріччю з визначним українським письменником, поетом, публіцистом, громадським діячем Іваном Багряним, коли вони подружилися. І їх міцна, вірна дружба тривала до самої смерті письменника.

З таборів переміщених осіб розпочалася важка дорога капели до американського Детройта. З 1949 р. бандуристи ведуть активну концертну діяльність, гастролюючи містами Західної Європи, Канади, Австралії, США. Мають колосальний успіх не тільки серед українських емігрантів, а й викликають захоплення у різних концертних аудиторіях, представляючи не лише народну пісню, українську музику, а й саму Україну.

У повоєнні роки Г. Китастий робить сотні обробок народних пісень для бандури та фортепіано, пише власні твори (хорову, духовну музику, інструментальні п'єси, солоспіви). Найбільше пісень і хорів — на слова І. Багряного. Нині ця багатюща спадщина стає доступною для співвітчизників композитора, творчість якого чекає на грунтовне наукове дослідження. Чимало творів митця ще в рукописах, не опублікована його епістолярна спадщина, спомини. Зокрема, стосунки з Іваном Багряним — то окрема тема для розвідок.

Безперечно, хотілося б, щоби спадщина Китастого нарешті повернулася на батьківщину і зберігалася для наступних поколінь дослідників, фахівців, артистів. Такі можливості є в Національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського. Сектору нотних видань бібліотеки дружина Г. Китастого Галина подарувала кілька його творів, а видавництво «Музична Україна» — кілька «необов'язкових» примірників збірки «Вставай, народе!»



Гіркою була дорога Григорія Китастого на землю пращурів. Прах його покоїться в чужій землі, але вертається додому душа — у піснях, музиці. Його син Віктор, директор Американського дому в Києві, ходить вулицями міста, що колись надихали батька на творчість.

Могутній творчий доробок Григорія Китастого належить українському народові, його музика, звернена до рідної землі, повинна лунати на ній, радувати всіх нас.

Людмила МЕНЖУЛІНА, «Голос України»

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Цим простим, але життєствердним закликом хотілося б перекреслити жахливу статистику наших днів



***Н**ЕЩОДАВНО у пресі промайнула неймовірна цифра. З різних причин в Україні тільки протягом року загинуло кілька десятків тисяч людей!*

За таких темпів у нове тисячоліття ризикуємо увійти вельми й вельми поріділими лавами...

І все ж є підстави відвернутися від похмурих думок і поглянути у прийдешнє з трохи більшим оптимізмом.

На тлі численних соціальних проблем, обвального падіння виробництва, хронічного безгрошів'я і безпросвітних пошуків виходу з економічної кризи аж ніяк не пріоритетна протягом практично всього свого існування наша медична промисловість не тільки спинається на ноги, а й міцніє.

На 22 фармацевтичних заводах випускають 1028 препаратів. Позаторік запущено у виробництво 118 нових, торік — ще понад 100.

Під час Національної виставки медпрепаратів і стоматологічної техніки, що відбувалася торік в грудні в Києві, де вперше поряд з відомими зарубіжними фірмами гідно були представлені українські виробники, голова Держкоммедбіопрому Юрій Спіженко визначив найближчу мету: протягом 5—7 років на 70 відсотків забезпечити споживчий ринок якісними й цілком доступними за ціною вітчизняними медикаментами.

У тому, що це не пусті декларації, а цілком реальні можливості, переконав огляд виставки. Але ще більше —відверта, аргументована розмова глави комітету з журналістами, у якій, крім заступників Юрія Прокоповича, брали участь керівники майже всіх діючих підприємств медпрому, а також президент фірми «МЕДВІН» — організатора спеціалізованих національних виставок — Едвін Задорожний.

Не сподіваючись на «доброго дядечка»

Перше запитання, звичайно, стосувалося «програми-мінімум»: забезпечення населення країни на 70 відсотків медикаментами власного виробництва. Порівняно з розвинутими у фармацевтичному плані державами багато це чи мало? З'ясовується, стовідсоткового немає ніде, та це й необов'язково. Поставлене Державним комітетом України з медичної та мікробіологічної промисловості завдання передбачає випуск не менш як 2,5 тисячі найменувань препаратів, потрібних для оптимального лікувального процесу, решту можна завозити, як це роблять скрізь.

— Та чи досить надійно захищений у нас внутрішній ринок від неякісної імпортної продукції і як комфортно може почуватися український виробник, який не завжди витримує навіть удома конкуренцію з іменитими фірмами?

Навесні 1996 року, зазначив Юрій Спіженко, було прийнято Закон про ліки, який значною мірою захищає і внутрішній ринок, і вітчизняного виробника, зобов'язуючи водночас випускати тільки якісну продукцію. Це дало змогу комітетові організувати відомчу інспекцію контролю. Поряд з держінспекцією, котра контролює готову продукцію, тепер перевіряють кожний крок, кожний компонент у процесі виготовлення ліків. Це не примха, а доконечна потреба. Щоб конкурувати не тільки на внутрішньому, а й на традиційних ринках (країн СНД, куди протягом багатьох років надходили українські ліки), наші препарати мають відповідати міжнародним стандартам і бути дешевші за інші.

П'ять років тому робилося все для залучення в Україну іноземних постачальників. Доки перебудовувалося вітчизняне виробництво, йшов процес роздержавлення, не можна було залишити лікарні, аптеки без ліків. Нині підхід до імпортерів-виробників змінюється, тим паче, що виявлено чимало негативних моментів. Часом ліки виготовляють у не пристосованих для цього умовах, не витримують тестів з перевірки, і їх завозять в Україну величезними партіями (реєстраційний збір у нас один з найнижчих — від 500 до 3 тис. доларів, тоді як у Росії — до 30 тис. доларів!) і потім роками реалізують без сплати якихось податків. Тут Фармкомітетові і законодавцям є ще над чим працювати.

— Часто вітчизняні виробники скаржаться на те, що договори на поставки імпортних ліків підписують усупереч наявності якісних аналогічних препаратів, виготовлених в Україні. Що робиться для обмеження імпорту?

Як пояснив заступник голови Держкоммедбіопрому Костянтин Курищук, з ініціативи комітету створено інформаційну систему, за допомогою якої провадиться облік: що, у якій кількості, за якою ціною і ким поставлено в країну. За рік вдалося припинити 600 контрактів на постачання імпортних ліків. Здебільшого, й справді, пропонували аналоги. До того ж, вважають в комітеті, ліки — товар соціальний і обсяг його мають реалізовувати чіткі правила. Інакше не уникнути ситуації, коли аптекам буде вигідно торгувати невеликою кількістю дорогих імпортних препаратів. Щоб протистояти цьому, відкрито представництва Держкоммедбіопрому в областях, фірма «Оптіма-фарм» створила галузевий оптовий склад вітчизняних препаратів, організовано склад сировини, звідки її як товарний кредит терміном на три місяці відвантажуватимуть заводам.

Ці заходи схвалили вітчизняні виробники, але вельми бурхлива реакція мала місце з боку тих, хто вже відчув смак від медбізнесу.

Наприкінці листопада стався розбійницький напад на інформаційний центр Держкоммедбіопрому. Викрадено комп'ютери, знищено базу даних. Проте, на щастя, втрати можна поповнити, бо всю інформацію було завбачливо розтиражовано на кількох дискетах, і їх зберігали в різних місцях.

Коментуючи те, що сталося, Юрій Спіженко наголосив, що вдалося зафіксувати багато випадків, коли до України завозили імпортні аналоги виготовлюваних тут ліків і продавали їх вдвічі-тричі дорожче. Комусь дуже не сподобалося, що комітетом виявлено не лише контракти, а й тих, хто був їх ініціатором.

— Щоб уникнути таких ситуацій, чи не краще розгорнути мережу спільних з іноземними фірмами підприємств з виготовлення, реалізації медпрепаратів?

Те, що Україна навіть серед держав СНД серед тих, хто відстає за рівнем інвестицій, честі країні не робить, вважають в Держкоммедбіопромі. Проте щоразу, залучаючи іноземних інвесторів, слід бути дуже обережним, щоб «дорогі гості» не забули часом, хто ж справжні господарі. Як то мало не сталося на Борщагівському хіміко-фармацевтичному заводі. Американська фірма придбала за 250 тисяч доларів і встановила тут капсульну машину. Звісно, за вартості заводського майна в 12 млн. доларів це вкладення аж ніяк не давало права «благодійникам» з Лос-Анджелеса претендувати на половину прибутку підприємства. Проте вони претендували, нічого не сплачуючи до бюджету.

І цього разу довелося діяти жорстко, незважаючи на докори деяких народних депутатів на адресу Держкоммедбіопрому: мовляв, відлякуєте заінтересованих капіталістів, а самі при цьому сидите без грошей!

Ні, вважають у комітеті, завод, який сплачує до бюджету 100 тис. доларів щомісяця, іноземного патронажу не потребує. Таких підприємств в Україні з'являється дедалі більше. Коли є такі, хто бажає співпрацювати з урахуванням передусім інтересів України, ласкаво просимо!

Кілька років тому кожний керівник заводу шукав свої шляхи, як вижити, тепер під егідою комітету працює діловий клуб, проводять спільні виставки, йде обмін досвідом. Провідні підприємства вже самі можуть підтримувати новачків. І внутрішні резерви, з'ясовується, надійніші.



Перш ніж прийняти таблетку...

— Нові препарати, технології — все це спочатку потребує чималих коштів. Беручи до уваги геть незначне фінансування нашої науки, чи не мають наміри самі фірми розвивати свої наукові центри?

Державний науковий центр лікарських засобів —найстаріша в СНД науково-дослідна установа, заснована 1920 року в Харкові для боротьби з підробкою лікарських препаратів. Нині він належить до Національної Академії наук України і є основною науковою базою Держкоммедбіопрому. Очолює центр академік Віктор Георгієвський.

На його думку, відносини науки й виробництва нині будуються так, що особливих проблем із впровадженням нових розробок немає.

Лише останнім часом розпочато виробництво 32 нових лікарських засобів, 12 з яких — оригінальні, з рослинної сировини. Практикують цілком нові форми, що їх в СРСР не виготовляли, — капсули, швидкорозчинні таблетки для дітей. До речі, в колишньому Радянському Союзі за рік впроваджували не більш як 20 препаратів, і це вважали за велике досягнення. Нині разом із заводами можна щороку створювати до ста найменувань ліків. І щоб не покладатися лише на підтримку з боку держави, Держкоммедбіопром принципово ставить питання перед галузевими заводами про фінансування науки. Передбачають сплачувати інститутам-розробникам 5—10 відсотків прибутку від реалізації препарату. На багатьох заводах уже успішно діють власні наукові лабораторії. Це здешевлює процес розроблення і впровадження. Проте цілком обійтися без держфінансування не вдається. Тож, наприклад, не запустили вже майже готове до експлуатації виробництво вакцин. Через брак коштів простоює обладнання на підприємствах в Умані, Ладижині.

— Нині реформують податкову систему. Чи не поставало питання про зменшення податків на вітчизняні препарати?

Саме в Україні, зазначають у Держкоммедбіопромі, виробникам створено режим якнайбільшого сприяння. Запроваджено мито на ввезення препаратів-аналогів. Визначено перелік з 169 вітчизняних препаратів, обов'язкових для лікувальних установ і органів охорони здоров'я. Крім того, на вітчизняну сировину немає жодних надбавок під час ввезення. За рахунок цього продукція дешевша, у тому числі й експортна. За західними мірками підприємство, яке експортує 25 відсотків вироблюваної продукції, отримує нагороди. Нашим виробникам, які експортують 45 % ліків, нагородою була б можливість створити оптовим покупцям такі самі вигідні умови, як це дозволяє собі багато іноземних фірм. Приміром, збувати свою продукцію під реалізацію. Проте без достатніх обігових коштів цього не зробити.

Механізми розв'язання таких проблем розроблюють. У стадії затвердження в уряді — проекти чотирьох нових постанов, шість постанов на допомогу розвитку медичній промисловості прийнято торік.

Світ подивитися, себе показати

— Зважаючи на великий відсоток експорту і популярність багатьох наших препаратів, чи є можливість відкрити в різних країнах аптеки «Українські ліки»?

— Перш ніж розвивати мережу аптек десь, це треба зробити вдома! — вважає Юрій Спіженко. — І роботу цю розпочали. Спеціалізована аптека діятиме при комітеті, де покупець знайде ліки всіх вітчизняних заводів.

Як повідомила директор АТ «Фармак» Філя Жебровська, фірмову аптеку відкрито в Києві по вулиці Фрунзе, 59. Тут препарати 120 найменувань пропонують тільки за заводськими, найнижчими, цінами.

Плановано, що кожний завод відкриє такі аптеки в усіх регіонах України. Дві українські аптеки працюють в Ташкенті, підписано проекти намірів і в інших столицях.

Можливо, справи підуть жвавіше після того, як набуде популярності заснований Держкоммедбіопромом та інформаційним центром «Медпромінфо» журнал «Ліки України», який нещодавно вийшов у світ. Це спеціалізоване видання розраховане на широкий загал читачів, свого роду компас економічного, науково-дослідного і підприємницького спрямування у великому світі фармакології та медтехніки.

— А національні виставкові покази, що їх провадить фірма «МЕДВІН» в Києві, Харкові, Одесі, Полтаві, реклами уже не потребують. На них очікують завсідники-відвідувачі, до них готуються фахівці і задовго до відкриття знають точно і день, і годину без спеціальних повідомлень у пресі і по телебаченню. У чому ж секрет успіху саме цих виставок?

Едвін Задорожний, глава фірми, вважає, що це завдяки особливій орієнтації саме на вітчизняних покупців і виробників. Тут усе своє — від колориту, дизайну до тональності церемонії відкриття, оглядів. Тут, крім показу, розробляють стратегію завтрашнього дня. Вчені, підприємці, лікарі-практики, фармацевти, журналісти спеціалізованих видань беруть участь в семінарах, обміні досвідом, думками. Тут укладають і договори. Причому ніхто нічого не нав'язує — споживач обирає краще. Основи такої діяльності закладено шість років тому. І ось перші результати.

... 1992 року в Харкові під час роботи 4-го конгресу Всесвітньої федерації українських лікарських товариств, в якому взяли участь 30 іноземних фірм, і це додавало гордості, президент федерації Ахіль Хребтовський іронічно сказав на адресу організаторів: «Чого ви радієте? Багато фірм подорожують світом, щоб щось продати. Слід пишатися не участю зарубіжних фірм, а своїми досягненнями».

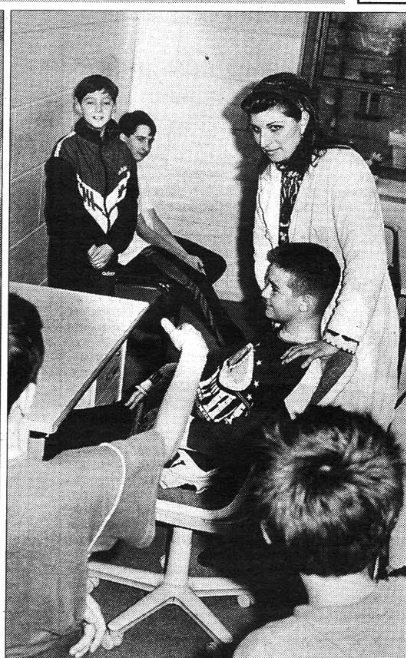
Схоже, нині ми можемо порадіти без іронії.

На знімках: під час грудневої виставки у Києві.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.







Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото), Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Під крилом ангела-хранителя



Мабуть, він міг би задовольнитися тим, що мав: високою репутацією дитячо-юнацької спортивної школи, котрою керує два десятиріччя. Сім олімпійських чемпіонів, сотні чемпіонів та призерів країни! А ще ж тисячі й тисячі тих, хто тут просто загартувався. Однак кілька років тому Борис Литвак «захворів» ідеєю створити реабілітаційний центр для ослаблених дітей та дітей-інвалідів. Розмірковував так: до спортшколи ходять діти здорові, дужі, а хворі, ослаблені залишаються за бортом.

Якими були для нього п'ять років будівництва, — краще не згадувати. Врешті-решт, депутат міськради заручився підтримкою мера Одеси Е. Гурвіца, й гроші на завершення замороженої на деякий час споруди таки знайшли.

Нині будівництво, де Б. Литвак був за сумісництвом «виконробом», позаду. Попереду — робота. Треба доустаткувати центр найсучаснішим обладнанням, щоб приймати цих дітей. Власне, немало їх уже побувало тут. Оглянули все, порозмовляли зі своїми ровесниками з ДЮСШ (вона і центр — то єдиний, по суті, комплекс), подивилися на їх тренування і залишилися задоволені. Ще б пак! Функціональні медичні кабінети найрізноманітнішого призначення, спортивні зали, що трансформуються в концертно-виставочні (до речі, вже після наших фотозйомок тут відкрили виставку художників-інвалідів), зручні ліфти, що піднімають візки з пацієнтами на будь-який поверх...

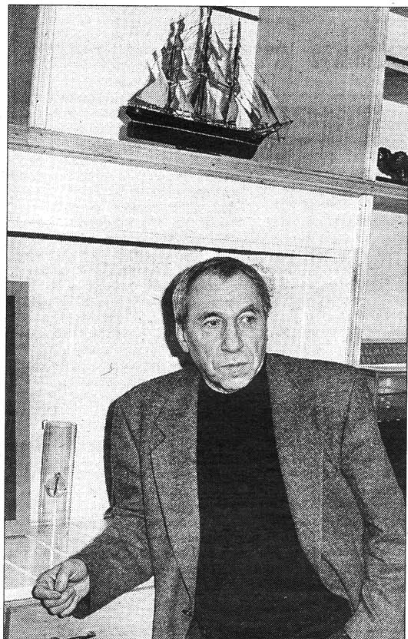
Приймають тут не тільки одеситів, а й дітей-інвалідів з усієї України. Саме для них мерія міста передала під інтернат чудову споруду в курортній зоні.

Непросто було створити це господарство.

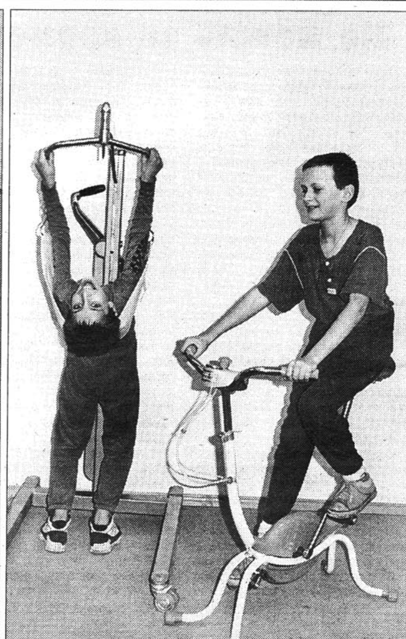
Складно буде й утримувати, забезпечуючи повноцінну роботу, щоби півтисячі дітей, до яких доля була досі немилостивою, щодня могли і полегшувати фізичні страждання, і мати душевну розраду. З цією метою ентузіасти створили благодійницький фонд, президентом якого став Борис Литвак. Він переконаний:

—Людей, здатних на милосердя, в місті, в країні, у світі — немало. Отож, житимемо. І творитимемо під крилом ангела-хранителя добро.

Одеса.







Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ,
«Голос України»

Чи матимемо сенсацію?

Сьогодні в Бухаресті розпочинається черговий раунд переговорів з підготовки україно-румунського базового політичного договору. Українську делегацію очолює перший заступник міністра закордонних справ Антон Бутейко. Нинішня зустріч — перша після румунських президентських та парламентських виборів, в результаті яких владу отримала доти опозиційна Демократична конвенція Румунії.

Отже, з того боку столу переговорів нині сидять нові люди. За кілька днів (переговори триватимуть до 14-го) стане відомо, чи з'явилися у сусідів ще й нові ідеї. Досі позицію новоствореного румунського уряду щодо включення до тексту договору статті із засудженням пакту Ріббентропа—Молотова оприлюднено не було, однак деякі заяви президента Румунії Еміля Константинеску та загальний тон програми уряду дають підстави для оптимізму. Можна припустити, що румунська сторона таки готова піти на компроміс і погодитися на відсутність у тексті договору згадки про пакт, але вимагатиме засудження його в якомусь окремому документі.

З іншого боку, зовсім небагато часу лишилося до липня, коли у Брюсселі буде названо нових членів НАТО. І підписання україно-румунського договору зіграло б на руку Бухарестові, який будь-що прагне опинитися в першій шерензі кандидатів. Але якщо зазнає невдачі і нинішній раунд переговорів, то це означатиме, що шанси на підписання документа до липня — мінімальні. Очевидно, румунська сторона це усвідомлює.

Що ж, принаймні нинішній раунд переговорів інтригує, на відміну від кількох попередніх, коли від румунської сторони навряд чи можна було чекати поступок.

Пам'ять коштує... дорого

«Нойєс Дойчлянд» про радянські пам'ятники в Берліні



НИНІ оновлюють фасад вартового приміщення біля радянського пам'ятника в Тиргартені. Коли ці роботи буде завершено, подальшу реставрацію припинять. Бракує коштів, хоча виконано лише незначну частку потрібного ремонту.

«Проте у Тиргартені ми зробили-таки більше, ніж в інших містах, — каже архітектор Кіуд Петерсен, якому доручено керівництво роботами. —Основна частина — майже 3 мільйони марок, що їх федеральні органи асигнували два роки тому на проводи російських військ, — надійшла на ремонт цієї споруди і бронзового монумента радянському воїнові. Проте відтоді нічого не робилося, хоча пам'ятники у Тиргартені, а особливо в Шенхольці і Трептов-парку в жалюгідному стані».

На основні профілактичні роботи щодо укріплення трьох пам'ятників необхідно майже 30 мільйонів марок, 12 мільйонів асигновано тільки на монумент у Трептов-парку. Ось уже багато років Бонн і Берлін сперечаються про те, хто має платити. «Це об'єкти, що підпадають під загальнодержавну відповідальність, отже й платити мусить федерація», — викладає позицію Берліна Хайнц Віганд, керівник відповідного відділу в управлінні розвитку міста при сенаті. Нарешті, 1990 року Бонн у Договорі про добросусідство, партнерство і співробітництво з СРСР зобов'язався підтримувати ці пам'ятники у доброму стані і доглядати за ними. «У цьому питанні, вочевидь, узяв гору обмежувальний підхід», — припускає Віганд.

Бургомістр Трептова Міхаель Брюкнер (СДПН) звернувся до федерального президента, сподіваючись, що той вплине на міністра фінансів. «Щоб попередити загрозу загибелі пам'ятника, нам потрібно більше грошей», — сказав він. Окружне відомство саме відмовилося робити витрати на поточний догляд. «Грошей, наданих нам сенатом, однак недостатньо, тому ми одразу їх повернули», — заявив Брюкнер.

На поточні витрати (вода, електроенергія, догляд за зеленими насадженнями) сенат надає на всі три пам'ятники 900.000 марок на рік. «Поки що нікому нічого ще на голову не впало, — каже архітектор Петерсен. — Брили, що могли впасти, закріплено, проте ці заходи, зрозуміло, не розв'яжуть проблеми». Найбільшу тривогу викликає в нього скульптура солдата у Трептов-парку, але немає коштів навіть на обстеження цього пам'ятника. «Він, безперечно, потребує такого самого догляду, як і його «колега» в Тиргартені. Але він ще не хитається», — заспокоює Петерсен.

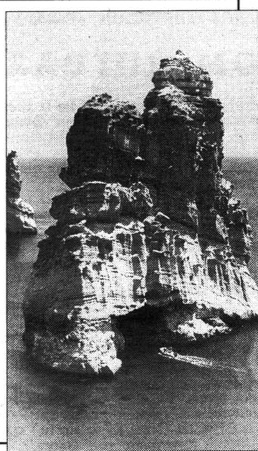
Помітної шкоди завдано водою символічним кам'яним знаменам. У разі морозів можлива небезпека піднімання кам'яних брил. Вода зруйнувала також підвальне приміщення плато, де міститься Пам'ятна зала. Масштаби поруйнування стали очевидні, коли наприкінці 1995 року співробітники Російської православної церкви здійснили обстеження фундаменту, щоб дослідити можливості для спорудження дзвіниці. Відтоді про цей намір у Берліні нічого не чути.

Надія БЕДРИЧУК, журналіст

Всі шляхи ведуть до музею?

ОТОЧУВАТИ себе красивими речами — чи не найдавніше прагнення людини. Щоправда, таке «бажання прекрасного» часом набуває нездорових форм: від міщанства до колекціонування рідкісних (здебільшого крадених) витворів мистецтва. Останнє — найнебезпечніше.





Розкрадання музеїв, контрабандний вивіз за кордон предметів старовини, ажіотаж навколо торгівлі антикваріатом — покінчити з усім цим, здається, неможливо. Є попит — є й пропозиція. Наприклад, ці ікони **(на знімку ліворуч)**, конфісковані на польсько-українському кордоні, напевне, мали поповнити колекцію якогось багатого сноба. Нині їх передано до польського музею. До речі, музеї здавна вважали найкращим місцем зберігання витворів мистецтва. Згадати хоча б славнозвісну статую Афродити, яку минулого століття було знайдено у легендарній грецькій печері Мілос **(на знімку праворуч)**, вивезено до Парижа і встановлено в Луврі. Милуйтеся всі!

Відповідальна посада... дружини

Дружина Генерального секретаря ООН Кофі Аннана 52-річна шведка Нан Кронстедт-Лагергрен, хоч і проміняла політику на мистецтво, проте й нині лишається вірним порадником свого чоловіка у справах біженців. Адже вона ще не забула тих часів, коли разом з ним пліч-о-пліч працювала в Управлінні Верховного комісара ООН у справах біженців в Женеві. Після того, як подружжя Аннанів переїхало до Нью-Йорка, де Нан Кронстедт почала відвідувати художню школу, вона цілком присвятила себе мистецтву. Проте освіта юриста, на думку «першої леді ООН», допоможе їй впоратися з «посадою» дружини генсека.

Що можна за кермом

Переполох серед французьких автомобілістів спричинив нечуваний раніше випадок: завзятий поліцейський оштрафував водія за те, що тот... смакував за кермом гамбургером. «Потерпілий», здається, й досі не перетравив свого бутерброда, який за штрафною квитанцією коштував йому 230 франків. Його численні колеги перебувають у цілковитій розгубленості. Що ж зрештою можна і чого не можна людині за баранкою?

Стаття Р 3-1 Правил дорожнього руху на це запитання відповідає широко, але чітко: «Кожен водій транспортного засобу має постійно перебувати у стані, що дає змогу вільно і без зволікання виконати будь-який необхідний маневр. Його рухи і поле огляду не повинні бути утруднені чималою або поведінкою пасажирів, транспортованими речами або непрозорими предметами на стеклах».

Перекладаючи сувору лексику дорожнього кодексу зрозумілою мовою, французькі водії можуть зробити для себе такі застережливі висновки.

Паління? — «Так, але...» Поки що не доведено, що курці частіше стають причиною аварії, однак дим може заважати водієві. До того ж інколи доводиться струсити попіл, а для цього треба відривати від керування машиною бодай одну руку. З іншого боку, однак, є «нікотинозалежні» особи, які погано переносять розлуку з цигаркою. Це може позначитися на якості водіння. Тож перед заядлим курцем стоїть вибір: палити і ризикувати або не палити і... так само ризикувати.

Їжа й пиття? Поліція радить це робити тільки на зупинках. Щоправда, обізнаний у дорожніх справах адвокат Ерік де Комон твердить, що пити (й не тільки воду) за кермом можна. Тим більше, що під час далекої подорожі пити просто необхідно хоча б для того, щоб не заснути. І, звичайно, ніколи у вашій крові вміст алкоголю не повинен перевищувати встановлену норму (0,5 грама на літр). Найкраще рішення — соломинка у фляжці, захований у бокову кишеню.

Оксана РУДЮК, журналіст

Відеопірати отримали «чорну мітку»

НЕ СЕКРЕТ, що інтелектуальне піратство — один із засобів швидко розбагатіти, особливо в тих країнах, які довгий час були закриті для західної аудіо- та відеопродукції. У цьому Угорщина — не виняток. Однак піратство в цій країні дедалі більше перетворюється з прибуткової на ризиковану справу.

Це можна пояснити двома причинами. По-перше, чотири роки тому Американська асоціація кіно за підтримки місцевих продюсерів створила Громадський фонд захисту авторських прав на аудіовізуальну продукцію, під невсипущим оком якого нині перебуває весь угорський відеоринок. За ці роки організація не лише домоглася зменшення обороту «піратських» касет до 65 відсотків проти 80—85, а й об'єднала в своїх рядах нових прихильників легальної продукції: угорські студії кабельного та супутникового телебачення і бізнесменів, які займаються збутом ліцензійних касет. За останні півроку фонд «запеленгував» майже всіх кіно- і відеопіратів, порушив п'ятсот кримінальних справ та сто дев'яносто — цивільних. До речі, нині в Угорщині тривають кілька судових процесів проти інтелектуальних піратів.

По-друге, суворішими стали й угорські закони щодо любителів нелегального кіно: якщо ще кілька років тому найсерйознішою карою було умовне позбавлення волі, то нині того, хто зазіхає на чужі авторські права, чекає два роки ув'язнення або суспільно-корисні роботи чи штраф.

Угорські парламентарії поки що не мають наміру послабляти лещата, в які затиснули піратів закони, адже лише розкриті у 1996 році порушення авторських прав нанесли збитків майже на два мільярди форинтів (13 мільйонів доларів). На думку експертів, насправді збитки набагато більші і сягають десяти мільярдів форинтів (65 мільйонів доларів), адже оборот піратських касет на 30 відсотків знижує оборот ліцензійних. Через зменшення прибутків легальні видавництва скорочують суми, що їх виділяють на синхронний переклад нових фільмів. За таких умов фонд бореться за подальше розширення своїх і без того широких повноважень. Нині організація контролює діяльність майже 80 телекомпаній, третина з яких, до речі, з легкої руки фонду, вже перебуває під слідством.

Отже, в Угорщині на піратів чекає немало пасток, вміло розставлених і державою, і громадським фондом. Хоча зрозуміло, що поки існуватиме попит на таку продукцію, доти буде і пропозиція.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Тільки тато й мама, та шестеро хлопчиків, та дванадцятеро дівчаток...

Дитячий будинок сімейного типу на Волині створили у своїй хаті шість років тому Джаніна та Дмитро Черепи. Була в них тоді лише одна дитина — дочка Марічка. Потім Олесю і Наталку, яких узяли з сирітського будинку, подружжя удочерило. Дівчатка носять прізвища Черепів, а потім... Одне слово, сьогодні у Джаніни і Дмитра 18 дітей.

Найменшенькі Лариса і Тарасик, їм по два з половиною рочки. А за ними — Мануел, Оля, Вадим, Оленка, Павлик, Катя, Іванко, Іринка, Олеся, Людмила, Оксанка, Роман, ще одна Оленка. Дванадцятеро дівчат і шестеро хлопців. З них — 16 школярів. Щодня мама й тато вранці випроводжають їх до школи, зустрічають, цікавляться оцінками, радіють успіхам, сумують, коли в когось щось не ладиться. Все так, як у дружній, щасливій сім'ї. Для кожної дитини Джаніна і Дмитро —тато і мама, найрідніші у світі люди.

У будинку — сім кімнат, які впорядкував Дмитро Олексійович разом зі старшими дітьми. Тісненько, Але є своя побутова кімната, їдальня, кухня, світлиця для урочистостей. І не треба дивуватися, що є така кімната — із шафами книг, піаніно, рушниками, картинами... І багато-багато саморобних ляльок. Тут мама і всі її дочки шиють. Вони виготовили більш як 50 різних костюмних комплектів. Навіщо?

—У нас своя сімейна художня самодіяльність, свій танцювальний гурток, — з радістю розповідала Джаніна Володимирівна, — маємо свою концертну програму, з якою виступаємо на районній сцені, у школах і дитсадках. При районному будинку культури я створила і веду театр танцю «Зорепад», у якому майже сто учасників. Тут танцюють майже всі мої діти.

Уявляєте, жінка, в якої на руках 18 дітей, має час керувати театром танцю... Вона першою вранці прокидається, а найпізніше від усіх лягає відпочивати. Бо треба дітей помити, розчесати, розповісти казочку, перехрестити... Кожній дитині побажати на добраніч. І мама все це встигає. А щодо танців, то вони —особлива любов

Така родина живе на Волині



Джаніни. У дитинстві мріяла стати балериною, вчилася хореографії, потім — у музичній школі. Грає на різних музичних інструментах. У її домашній бібліотеці — велике зібрання книг із хореографії.

У Дмитра Олексійовича — своє захоплення. Він збирає книги з історії України. Коли у вихідні всі діти вдома, веде з ними уроки з історії України. Батько для дітей — авторитет неперевершений. Майстер на всі руки: і муляр, і маляр, і столяр, і слюсар, і штукатур, і шофер... Є в сім'ї свій мікроавтобус службовий.

Якоеь проблемами Черепів поцікавився голова облдержадміністрації Борис Климчук. Думав —посиплються скарги, прохання, претензії... Але ні, все тихо. От хіба що проблема з відпочинком улітку. Діти хочуть відпочивати разом. Ото й допоміг Борис Петрович транспортом: виділила держадміністрація мікроавтобус для сім'ї Черепів. А Дмитро Олексійович — водій. Тепер відпочивати на озеро, на власну дачну ділянку —своїм транспортом. Родина в селі Дачному має 70 соток землі. Вирощують для себе картоплю, всяку городину. А ще Черепи мають ділянку землі у селі Бодячеві, де посадили власний садок. Отож весь рік у них своє овочі.

Невже така велика сім'я живе без проблем? Їх багато. Але Черепи не скаржаться. Джаніна так і каже:

—Ми добровільно взяли на себе такий хрест. З Дмитром я знайома ще зі шкільних літ. Як побралися, вирішили, що буде у нас багато дітей. Народилася Марічка, а всіх інших ми виховуємо. Всі вони для нас — рідні. То кому і на кого ми повинні скаржитися? Хто хоче, має змогу чим допомогти — дякуємо. Але нам приємно, що з боку місцевої влади завжди маємо підтримку.

В районному центрі Ковереці, де живе сім'я Черепів, знаходиться просте двоповерхове приміщення побуткомбінату. Сьогодні тут вітер гуляє. Більше того, почалося розкрадання... Джаніна і Дмитро звернулися до міської ради: дайте будинок для сім'ї. Батьки з дітьми влітку вже і ремонтні роботи почали... Несподівано виникла затримка, комусь із місцевих підприємців цей будинок аж надто сподобався. Знову втрутилися у справу перші керівники облдержадміністрації. А нещодавно на сесії міської ради депутати вирішили: віддати приміщення колишнього побуткомбінату сім'ї Черепів.

—Приїжджали до нас керівники будівельного управління «Промбуд-6», Луцького заводу великопанельного будинкобудування, Луцького комбінату хлібопродуктів, обіцяли допомогти з ремонтом, —радісно розповіла Джаніна Володимирівна. — Там можна буде організувати гуртки художньої самодіяльності, хореографічні курси. І будуть діти всього райцентру тут проводити дозвілля...

Ось такі плани в мами Джаніни. І в її дітей, яких доля звела під один теплий дах. А вона у цих дітей непроста. Вже п'ять років тут виховується четверо дітей однієї сім'ї з Луцька. І знає мати, яка їх народила, де живуть її діти, а жодного разу не навідалася до Черепів бодай одним оком поглянути на своїх діточок... А шестеро дітей Джаніна і Дмитро забрали з дитбудинків Києва. Знає подружжя Черепів майже всіх батьків своїх дітей, хто з них де мешкає, працює...

—Коли до нас заходить хтось незнайомий у гості, то в мене стискається серце: може, хто з рідних батьків приїхав?.. Але так буває дуже рідко, — сумно каже Джаніна.

Волинська область.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Постановили: за три дні одружитися...

Ця історія сталася декілька років тому. Але материнське серце заспокоїтися не може. Жінка вважає, що ми допоможемо, коли опублікуємо її сповідь. Важко тепер визначитися, як усе було насправді. Можливо, зболіле материнське серце підкорює собі здоровий глузд. Але ж і факти... І те, що ми, слава Богу, дізналися про своє ж минуле...

Ось що повідала нам читачка:

—Чимало горя я натерпілася. Життя закінчується, думала, хоч дітьми порадію, то й сюди лихо залізло.

Мій син заочно закінчив інститут у 1983 році й одразу на відділку залізниці його примусили — саме примусили—працювати начальником станції. Він — молодий, недосвідчений. А на всіх станціях крадуть безбожно. Його станція займалася переважно подачею порожніх вагонів на шахти й вивезенням вугілля. Вагони недовантажували на шахтах. Від замовників безперервно йшли телеграми обурення.

Керівництво станції вирішило робити контрольні переважування. За це син потрапив у немилість.

Ще є в місті холодильник відділу робітничого постачання, куди надходило у вагонах м'ясо. Вагони вивантажували повільно, і станція на ВРП накладала штрафи. Мого Сашка не раз попереджували: «Не чіпай ВРП — будеш бідний. Ти сам собі могилу риєш». Особливо погрожував один з працівників міськкому партії (назвемо його Семенов. — **Ред**). Але син не здавався.

Одного разу йому зателефонувала якась жінка і сказала: «Будеш брати з ВРП штрафи, ми ось що зробимо. Є в нас молода вагітна жінка без чоловіка — дивись, щоб ти не став батьком її дитини».

Син жив то в гуртожитку, то у свого товариша по інституту. Нерідко ночував у кабінеті, на станції —стільки в нього було роботи. Ту вагітну жінку він узагалі не знав. У сина була наречена, вони й заяву до ЗАГСу носили.

Але ось та незнайомка наскаржилася у міськком партії, мовляв, чекає від мого сина дитину, а він відмовляється одружуватися. Сина викликали до міськкому й зобов'язали протягом трьох днів одружитися. Звичайно ж, він відмовлявся.

Я боялася за нього й радила одружитися, бо ці люди на все здатні. Ми дізналися, що вагітна жінка — племінниця Семенова.

Дійшло це до другого секретаря міськкому партії. Він встановив, що дитина — не від мого сина. Проте Семенов заявив: «Ця дитина не може залишитися без батька». Сашкові погрожували.

І ось він привіз її до нас. Висадив із машини і, убитий горем, поїхав. Та жінка, Таня, вже наступного дня сказала мені: «Ну й що, що дитина не Сашкова, як народиться — буде Сашкова».

Але ж син до цієї історії ніколи навіть не бачив —як же дитина може бути його?

Однак суд під тиском Семенова був на боці Тетяни. Сина покарали на вісімнадцять років аліментів.

Сашко одружився на іншій жінці, у нього двоє дітей, від яких він вимушений відривати гроші ні за що ні про що.

Скільки разів я писала скарги до обласної прокуратури! В міському архіві запитала, скільки ж треба давати запитів, щоб справу нормально переглянули.

Мені відповіли, що цю справу ніхто жодного разу не запитував — з жодної судової інстанції! Відписками відбувалися.

Є свідки, які можуть відновити справедливість. Головний лікар, дільничний лікар. До них Тетяна зверталася по довідку, що дитина буцімто народилася семимісячною. Головлікар не дозволила дати таку довідку. І вихователька гуртожитку мені розповідала, що чула, як Тетяна з матір'ю по телефону розмовляла: «Я чотири куски витратила, везіть ще».

За те, що син не одружився на Тетяні, його переслідували й надалі. На станцію зачастили комісії. Шукали приписок, але придратися не було до чого. І одного разу справу все ж сфабрикували: мовляв, написано, що два вагони завантажили за вісімнадцять годин, а насправді — за двадцять. Передали справу до суду.

Збиток становив лише 29 карбованців 80 копійок.

Однак суд відбувся. Присудили Сашкові два роки примусових робіт з утриманням п'ятнадцяти процентів заробітної плати.

Згодом адвокат казала: «Я після суду всю ніч не могла заснути».

Подали касаційну скаргу до Києва. Один рік із Сашка зняли, один усе ж залишили. Рішення Київського суду надіслали нам рідною українською мовою. Та наші міські власті удали, що вони не розуміють, що там написано. Отак два роки з Сашка гроші й утримували.

Прошу не називати в газеті прізвище мого сина. Він працює нині в іншому місті викладачем, не хочу, щоб на нього пальцями тикали...

Така ось історія з недалеких комуністичних часів, коли, окрім усього, міськком партії міг наказати людині не пізніше аніж через три дні одружитися.

Луганська область.

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Безсоромні очі все переклiпають?..

У наш прагматичний час, бува, подейкують, ніби совісність ні до чого, сьогодні поціновується лише чистісінький розрахунок. То чому ж тоді тримаються осторонь чи сахаються тих, хто таку мораль сповідує? Втім, безсоромні очі, стверджує народне прислів'я, все переклiпають. Чи, може, ті, хто пізнає себе в оцих замальовках з натури, таки замисляться: хто я є серед людей?

Портрети

Вона, нині пенсіонерка, все попереднє життя мешкала в райцентрі, працювала вчителькою. А тепер вирішила, продавши батьківську хату, перебратися до Одеси, де придбала однокімнатну квартиру. Одним з аргументів щодо зміни помешкання було :«Як з такими сусідами поряд жити...» Що ж, сусіди, дружні поміж себе, її справді не жалували: вітатися — віталися, а щоб про щось погомоніти чи, тим більше, запросити на якесь сімейне свято — цього не було. І вона злилася: «Чого б то? Я ж їхніх дітей та онуків навчала!..»

Продавши хату, продала вона й усе начиння, що в ній було, нащо до міста, казала сестрі, усіляке барахло везти? Куплю там все нове, гроші ще залишилися. Одного разу сестра Надія зустріла Варвару на місцевому ринку з десятком рамочок.

—Звідки це в тебе?

—Від портретів. Отих, що у світлиці висіли.

—А де ж портрети?

—Спалила.

—Ти що, з глузду зсунулася? Там же були батько й матір, ми з тобою — ще юні. І брат Іван, якого вже немає. І твій чоловік-небіжчик...

—То й що? Не вивішувати ж їх по стінах у новій квартирі. В місті такої моди немає.

Надія, аж очманіла, постояла ще якусь хвилину, повернулася та й пішла геть. У день від'їзду Варвару не проводжали не тільки сусіди, а й сестра.

Собака

З Біляївки рейс місцевого автобуса чомусь відмінили —довелося людям сідати на попутній, що йшов з Градинецъ. Пасажирів набралося стільки, що й стояти було затісно. А два місця займала огрядна молодиця з... собакою. Першим не стерпів чоловік, який, до речі, сидів:

—Жіночко, взяли б ви свого собаку на руки чи хай біля ніг примоститься. А там хтось би сів. Он скільки людей стоїть — і старих, і малих.

—Ти сидиш, то й сиди собі мовчки! Яке твоє діло? Напився, бач, та й чіпляється.

—Отакої! — обурився чоловік.— Я їй про Хому, а вона — про Ярему! Кажу ж вам ясно: місце оте — для людей, а не для собаки.

—Та ти в сто разів гірший від мого собаки! —завершила молодиця. — Та ти...

Далі посипалися слова, які на газетних сторінках звичайно не друкують. Тут не втрималися інші пасажири, загомоніли, вгамовуючи запал молодиці. Та ще трохи полементувала, проте місця, зайнятого собакою, демонстративно не звільнила. Оголосила лише «милостиво»:

—Хто бажає сісти, той хай і просить.

Охочих, щоправда, не знаходилося. До самої Одеси.

Роль

Уночі стріляли у відомого в Одесі режисера. Начебто помилилися кримінальні елементи, бо хотіли розібратися з кимось із своїх. Стріляли з автоматичної зброї, отож у тіло режисера влучило кілька куль. Поки підоспіла «швидка», він втратив багато крові. Однак до лікарні привезли його живим — і лікарі рятували життя, що вже трималося на волосинці. А друзі заметалися по місту, щоб назбирати грошей, придбати потрібні ліки, здати таку потрібну постраждалому кров самим і загітувати на те інших.

Підійшли й до акторки, яка інколи була зайнята у спектаклях отого режисера:

—Може, змогла б і ти кров здати? Дуже потрібно.

—Змогла б. Але пообіцяйте, що умовите режисера, коли одужає, дати мені головну роль у спектаклі. Бо він мною все епізоди затикає...

—Якщо це жарт, то він, пробач, за даної ситуації не зовсім доречний.

—Ні, не жарт. Я цілком серйозно. Недооцінює він мене...

У тих, хто хотів завербувати її як донора, на подальшу розмову забракло слів.

Одеса.

Як справи, олімпійські зірки?

Юрій МАРЧЕНКО, *журналіст*

До Лілі – симпатії планети усієї

Не секрет, що після олімпійського тріумфу в Атланті-96 видатна українська гімнастка Лілія Подкопаєва стала дуже популярною людиною в усьому світі. Сьогодні вона — бажана гостя в багатьох країнах. Тому не часто Лілечці доводиться приїздити додому. Що ж, як кажуть, треба ловити заслужений зірковий момент, отримувати те, що зароблено роками важкої праці.

Тоді, одразу після повернення з Олімпіади, для Лілі випали дуже приємні дні. Президент країни Леонід Кучма вручив спортсменці цілком заслужену нагороду — Хрест «За мужність». Дівчина заробила й грошові винагороди — 50 тисяч доларів за олімпійське «золото» і 30 тисяч — за друге місце. Щоправда, ті кошти ще не бачила. Кажуть, що лежать вони в банку.

Зрозуміло, що свою зіроньку оточили теплом і увагою і в рідному Донецьку. Подарували їй автомобіль, телевізор, відеомагнітофон. Був і нетривалий відпочинок. А потім разом із тренером Галиною Лосинською Лілія здійснила турне за маршрутом Бельгія-Франція—Нідерланди—США—Мексика.

У Штатах українська прима-гімнастка мала тридцять виступів. Їй аплодували заповнені вщерть зали Нью-Йорка, Бостона, Чикаго, Лас-Вегаса...

—Найбільше вражения справив на мене Лас-Вегас, -каже Лілія. — Там лише одна вулиця. А на ній — самі казино. Усе залито вогнями. Краса і радість.

А в Нью-Йорку, Сан-Антоніо та Чикаго ми мали багато зустрічей з представниками української діаспори. Було багато квітів, добрих слів. Українці в США пишаються нашими успіхами і взагалі, і в спорті зокрема. Свого часу мій славний земляк Сергій Бубка відкривав Україну для Америки. Дуже популярні там і інші українські спортсмени — олімпійські чемпіони Віктор Петренко та Оксана Баюл. Вони постійно тренуються за океаном. До речі, я мала зустріч із ними. З Оксаною ми одразу потоваришували. Вона, як лялечка, чарівна. Готується разом із Віктором до великого турніру.

... Незабаром Лілія Подкопаєва, яку визнано найкращою спортсменкою року в Україні, знову збирається в дорогу. Після низки показових виступів повернеться в Україну, де в Києві розпочне підготовку нової програми.

—Лілю, чи є в твоїх планах виступ на Олімпіаді в Сіднеї 2000 року?

—Поки що збираюся цього року вступати до Київського університету фізичного виховання і спорту. А там побачимо. До події в Австралії ще багато часу...

На знімках: олімпійська зірка з України Лілія Подкопаєва.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Перейшли на «гамбурзький рахунок»

Нещодавно в рідному місті побували відомі київські боксери — брати Віталій та Володимир Клички. Обидва перейшли в професіонали і віднедавна виступають за боксерський клуб міста Гамбурга (Німеччина).

Отже, життя, як бачимо, вносить свої корективи. Тому наші сподівання стосовно виступу героя Олімпіади в Атланті Володимира Кличка на олімпійському турнірі в Сіднеї 2000 року не виправдалися.

Володимир Кличко, олімпійський чемпіон у суперважкій категорії, молодший брат: —Ще восени минулого року ми провели кілька боїв на професіональному рингу. Усі виграли нокаутами.

Віталій Кличко, багаторазовий чемпіон світу (за різними версіями) з кікбоксингу серед професіоналів, віце-чемпіон світу з боксу серед любителів, старший брат: —Найближчим часом ми постараємося поборотися за титул найсильніших боксерів-професіоналів у Європі. А потім неодмінно вийдемо і на світовий ринг. Але одне обіцяю: офіційного поєдинку між мною і Володею ви ніколи не побачите. Таке просто неможливе...

На знімку: гордість українського спорту, знамениті брати Клички — Віталій (ліворуч) і Володимир.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, **«Голос України»**

Жебраки на хокейному святі

Мов новорічна казка, промайнули дні світової першості з хокею серед молодіжних збірних у групі В. Цей турнір, як відомо, приймав Київ. А який був його ігровий рівень? Яка оцінка виступу на першості молодіжної команди України? Зрештою, чи впоралися організатори з покладеним на них завданнями? На ці запитання я попросив відповісти одного з ветеранів українського хокею, генерального менеджера національних збірних і клубу «Сокіл» Василя ФАДЄЄВА.

—Як на мене, турнір вдався. Інтрига в суперечці за срібні та бронзові медалі тримала в напруженні уболівальників до останньої секунди змагання. Окремі матчі відзначалися і бойовитістю, і видовищністю. Одкровенням для мене стала гра японців. Вони організовані, дисципліновані, тактично грамотні, із завидними вольовими якостями.

—Що ж, хокей у Японії давно прижився. І, якщо не помиляюся, багато для його становлення свого часу зробили радянські зірки...

—Саме так. Старшинов, Первухін, Балдеріс, Федоров вчили майстерності японських хокеїстів. А ті виявилися дуже сумлінними, напрочуд здібними учнями.

—То тільки японці і впали вам в око?

—Звичайно, ні. Дуже добре грали і заслужено перемогли казахи. Цю команду представляла всесвітньо відома школа з міста Усть-Каменогорська, яка є постачальником російських клубів. Переважна більшість гравців цієї збірної виступає за команди вищої ліги Росії, зокрема московські. Вона, до речі, свого часу дала і нашому «Соколові» відомих майстрів: Сергія Давидова, Костянтина Гаврилова та багатьох інших. Це коли наш головний клуб ще не мав змоги комплектуватися за рахунок місцевих вихованців.

Традиційно сильною виявилася і збірна Латвії, яку до Києва привіз відомий у минулому гравець ризького «Динамо» Леонід Береснєв. Мені дуже сподобалися французи, які у підсумку отримали бронзові медалі. У зв'язку з цим висловлю своє здивування коментарем на одному з телеканалів, де Францію назвали нехокейною країною. Ну, по-перше, чемпіонат у цій державі відбувається в трьох дивізіонах (близько 40 команд). Тут виступає ціла армія легіонерів із числа канадських, російських, чеських, словацьких, фінських, шведських, польських гравців. Їхня присутність, безумовно, впливає на підвищення рівня національного хокею у Франції. До цього додамо відмінне фінансування хокейної справи в цій країні. Ще одна цікава деталь: в складі молодіжної збірної Франції, яка виступала в Києві, грало щось дванадцять ... канадців французького походження (у них -подвійне громадянство). Прийняв французьке підданство і один молодий словацький хокеїст.

Чудове ставлення до хокею і в Норвегії. Там є генеральний спонсор, який тільки національній федерації виділяє 500 тисяч доларів на рік.

—А що ж наша команда, яка посіла лише п'яте місце?

—Скажу, що в ній було лише троє 19-річних. Решта молодші.

—То невже не можна було зібрати спортсменів потрібного віку? Богу слава, ще працюють наші школи і випускають якісне поповнення.

— На жаль, хокейна команда гравців народження 1978 року майже всім складом втікла до Канади. Це завдяки окремим тренерам — «великими патріотам».

—Гаразд, вони поїхали за океан шукати ліпшої долі. Ніхто не заборонить. Такими подіями українська історія знаменита. Але хто їм заважав захищати честь рідної країни?

—У тім то й річ, що всі вони відмовилися грати за збірну. Ми в клубі маємо факси з персональними відмовами. Лише один Ігор Циркунов зателефонував і попросив викликати до збірної.

Але уявімо, що ми зібрали сильний склад і увійшли до групи А. Виникає запитання: а кому це потрібно? Я два роки їздив із командою України на турніри вищої світової молодіжної ліги, тож мав нагоду порівняти, які умови мають її учасники і в якому становищі перебуває наша команда. Це — небо і земля. Ми -жебраки на хокейному святі. Фінансової підтримки -ніякої. Отож увійти до компанії найсильніших і одразу вилетіти з неї: кому це, даруйте, потрібно?

—Отже, від держави молодіжна хокейна збірна не мала жодної підтримки?

—Так. Про дрібні вливання, якщо порівнювати з серйозною допомогою нашим суперникам, либонь, і говорити не варто.

—То навіщо було запрошувати до себе цю першість?

—Лише з однією метою: щоб в Україні побачили, що її хокей поки не вмер. Колись він був елітний на наших теренах, нарівні з футболом. Отож разом із Олександром Сеуканд, незмінним президентом Федерації хокею України Анатолієм Миколайовичем Хорозовим вклади душу і серце в цю справу, сподіваючись на покращання ситуації.

—За відгуками тренерів, суддів, гравців, глядачів, київський турнір було організовано дуже добре...

—Нам приємні такі оцінки. Усі, хто працював на чемпіонат, починаючи з офіціантів у ресторанах «Москва», «Русь», «Салют», водіїв автопарку і до безпосередніх учасників—організаторів турніру, добре розуміли, що це, насамперед, престиж держави. Але, повторюю, фінансових труднощів було дуже багато. Фактично лише компанія «Пепсі-кола» дала конкретні суми на проведення київського хокейного форуму, а компанія «Перехід мідія» взяла на себе всі організаційні питання, рекламу, виготовлення сувенірної продукції, телетрансляції матчів. Зрозуміло, що і наш клуб на чолі з президентом Сергієм Старицьким (він очолює і «Перехід мідію») зробив все для справи. Але не може один тільки «Сокіл» затикати усі хокейні дірки в Україні...

Користуючись нагодою, хочу подякувати за величезну підтримку директору Палацу спорту Вікторові Ткаченку, його заступнику Вадиму Аксьонову. На теплі слова заслуговує також директор тренувального палацу «Сокіл» Ігор Балабанов. Скажімо, за місяць перед першістю ця спорудa нагадувала швидше стару стодолу. Але зусиллями Ігоря Петровича та працівників палацу він перетворився на сучасну споруду з усіма зручностями для хокеїстів. Слово честі, не соромно було туди запрошувати грати зарубіжні колективи. Низький уклін за це...

Іван ОЗЕРЧУК, *журналіст*

З візитом-відповіддю

На футбольних полях у селищі Щасливому (Бориспільський район Київської області), де базується дитячо-юнацький футбольний клуб «Борисфен» (президент Ігор Ковалевич), та Республіканського училища фізкультури в Києві відбувся міжнародний турнір. Команда «Борисфену» (гравці 1981 року народження) запросила до себе з візитом-відповіддю одноліток із московського ЦСКА. Гостей очолює відомий дитячий тренер Микола Ульянов, син якого Дмитро грає нині в іспанському клубі «Расинг».

До цих двох колективів приєдналися ще й команда першої ліги ЦСКА-2 (тренер Олександр Петраков) та збірна РУФК (Віталій Хмельницький та Володимир Горбач). Отож вийшов цікавий турнір. А його переможцями стали господарі змагання, які виграли у москвичів — 8:0 та київських армійців — 3:0 і поступилися збірній училища фізкультури — 1:2 (до речі, в цій команді були гравці на три роки старші від хлопців із Щасливого і Москви). Але за ліпшою різницею забитих і пропущених м'ячів переможцем став зрештою «Борисфен».

Московські гості були вдячні за щирий прийом. А про це подбали, зрозуміло, керівники «Борисфену». Велика допомога була і з боку керівництва РУФК (директор Артур Стрельник) та Київської обласної федерації футболу (президент Микола Кірсанов).

«Динамо» готується

Футболісти київського «Динамо» в рамках підготовки до другого кола чемпіонату країни в німецькому місті Руїті перемогли любительську команду «Вайнштадт» — 9:0 (6:0). Голи забили: Бабич, Антюхін (2), Калитвинцев, Михайленко, Шкапенко, Шевченко, Ребров, Саутін. Валерій Лобановський розцінив цей матч як насичене тренування, і не більше.

Освоївшись з роллю лідера

«Голос України» вже повідомляв учора про усіх київських гімнасток, які виступали на міжнародному турнірі в італійському місті Гроссетто. Ми звернулися з проханням поділитися подробицями змагань Альбіну Миколаївну Дерюгіну, котра возила до Італії своїх вихованок.

— Цей турнір мав особливе значення для наших (і не лише наших) гімнасток — вони вперше брали участь у змаганнях, що провадилися за новими правилами, затвердженими Міжнародною федерацією гімнастики на чотирирічний олімпійський цикл. Мені стало відомо, що до Гроссетто не приїхало кілька сильних гімнасток, які було підтвердили свою участь у турнірі. Схоже, вони не ризикнули показати суддям ще недостатньо відпрацьовані композиції...

Обмаль часу було й у нас, щоб відшліфувати нові програми. Тому дівчата і припускалися окремих помилок в Італії. Та загалом я задоволена виступом вихованок нашої школи. Впевнено освоює роль лідера Тетяна Попова. Досить рівно закінчивши дистанцію багатоборства, вона особливо відзначалася у вправах із м'ячем, заробивши тут найвищий бал. Лише на п'ять сотих менше поставили судді Тетяні за композицію з обручем.

Блискуче виконала вправи з булавами Наталка Жаданова, яка одержала другу в турнірі «десятку». Непогану багатоборську підготовку показала Тамара Єрофеева, пропустивши вперед тільки Попову.

Приємно, звичайно, що кияни виграли в Гроссетто всі головні нагороди. Але перший старт року виявив, що деякі нюанси композицій наші дівчата ще цілком не опанували. Сподіваюся, що до березня, до традиційного міжнародного турніру в Києві, тріо лауреаток Гроссетто та інші вихованки нашої школи з новими правилами будуть «на ти».

Здобула я уявлення і про рівень майстерності кількох не знайомих мені досі гімнасток, адже скрізь після Олімпіади триває зміна генерацій. Сподобалися мені, скажімо, російські спортсменки Столбова і Муріна, словенська гімнастка Роде (вона у двох вправах потрапила до трійки кращих). Утім, сезон лише розпочався, і головні події — попереду.

Записав
Олександр БАШКАТОВ.

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»



ОПЕРАЦІЯ З ЛАНЦЮГОМ НА ШИЇ...

Шістнадцять днів провів на ланцюгу в очікуванні вироку від осіб у формі міліції житель Чернігова Андрій Жеребцов. Він уже не сподівався побачити білий світ...

Викрадення

Увечері А. Жеребцов повертався додому, у двокімнатне помешкання, де мешкав сам. Біля під'їзду будинку його наздогнав невідомий:

— Ви Жеребцов?

— Так.

— Пройдемо з нами.

З'явилися ще два чолов'яги, підхопили його під руки. Мить — і він у кузові автомашини. Хтось у темряві накинув йому на очі пов'язку.

— Сиди тихо! — наказали.

Жеребцов зрозумів, що з ним не жартують. Ще два тижні тому до його помешкання завітав чоловік 27—30 років у формі працівника міліції. Представився, показав посвідчення і взяв паспорт — «для комп'ютеризації». Така ж процедура відбулася і в новому помешканні його колишньої дружини, яка була прописана з дочкою за старою адресою. Дізнавшись про це, А. Жеребцов запідозрив недобре, а тому звернувся до міліції. Ще більше занепокоївся, коли дізнався, що ніхто з правоохоронців не вилучав паспортів. Зміна вхідного замка, однак, не вберегла його від злочинців.

Шахраї

Жеребцова довго везли. Конвоїри мовчали. Один з наймолодших — двадцятидворічний Юрій Висоцький — прибув до Чернігова зі Львова, де перед від'їздом його піймали на обміні-оборудці однодоларової купюри на стодоларову. Олександр Висоцький теж мав проблеми з правосуддям: військовий офіцер-пілот був засуджений військовим судом Калинівського гарнізону за крадіжку — з відстрочкою виконання вироку. Вчитель середньої школи № 30 м. Чернігова Геннадій Калюжний ще в 1994 році поцупив у навчальному закладі 2600 патронів, наступного року — чотири столи, 18 стільців, придбав незареєстровану малокаліберну гвинтівку.

Здається, дрібні «птахи», які здатні лише на вчинення малого злочину? Однак режисура їхніх протиправних дій вказує на протилежне — неабиякий шахрайський досвід.

Вони «працювали професійно» — зухвало і впевнено.

Є підозри, що Ю. Висоцький нагрів руки на квартирних оборудках ще у Львові. Бо ж у неймовірно рекордні терміни — за тиждень (!) — обрана ним чернігівська жертва була виписана з квартири. Причому за цей час здійснена за «заявою» Жеребцова і приватизація, і продаж квартири, і оформлено десятки інших потрібних для цього правових документів. Колишня дружина його, Тетяна Тищенко, пізніше на суді обурювалася:

— Куди ж дивилася паспортистка ЖЕД-4 Вовк, коли замість мене, сорокарічної жінки, прийшла до неї сімнадцятирічна дівчина і привела з собою чиюсь молодшу дитину?! Моя дочка зростом уже вища від мене! Фотокартка у моєму паспорті аж ніяк не схожа на шахрайку.

Підручні Ю. Висоцького — О. Висоцький, Г. Калюжний, В. Омеляненко та інші — хто як офіцер міліції, хтось у ролі Жеребцова — очікували на доларовий дощ. За терміново продану квартиру вони могли виручити 10—12 тисяч доларів. А потім... Жеребцов (схоже, його мали все-таки залишити живим) судився б не із шахраями, а з новими власниками, які нічого не підозрювали, і, звичайно, потерпілими б стали вони — адже пройдисвіти на той час сховали б усі кінці у воду. На щастя, цим планам не судилося справдитися.

Ланцюг

Нарешті зупинка. Гавкали собаки. «Село», — зрозумів викрадений. То була Шестовиця Чернігівського району. Жеребцова завели у кімнату із загратованим затемненим вікном, диваном. Обкрутивши довкола шиї ланцюг, прив'язали прибульця до батареї опалення. В'язень міг ходити у вузенькій кімнаті, лежати-спати на дивані, але, закутий у метал, не мав, за задумом злочинців, шансів на втечу.

Жеребцов запитував, що їм треба. Але посвячувати його у свої задуми не входило у їхні плани. Через двері отримував їжу, помийне відро. Попросив книги — охоронець Володимир Омеляненко дав йому кілька видань, журнали. Доглядач замасковував своє обличчя і старався нічого не говорити.

Жеребцов і не підозрював, що ще за дев'ять днів до викрадення його квартира вже була продана за угодою купівлі-продажу за 90 мільйонів карбованців і в ній прописався інший власник, Ю. Висоцький. Останньому та його подільникам кортіло чимшвидше перепродати її з наваром. Але ж Андрій Жеребцов ще мешкав у «своїй» квартирі! Непотрібного свідка зухвалі шахраї нейтралізували. А наступного дня сусіди з подивом спостерігали, як поспіхом виносять меблі, телевізор, інші речі з квартири № 57.

— А де ж Андрій? — запитували стурбовано.

— Виїхав до Росії, — відповів їм новий власник. — Я тільки-но купив цю квартиру в нього.

Сорокадворічний Андрій Жеребцов справді тривалий час працював на російських нафтопромислах. У Чернігові ж після смерті батьків перебивався тимчасовими заробітками на будівництві приватних будинків, дач. Отож, його відсутність мало кого турбувала. На це і розраховували зловмисники.

Втеча

Через 16 днів Жеребцову вдалося втекти із «в'язниці».

— Ще напередодні, — розповів він мені, — я зумів розщепити одне кілечко з ланцюга. Але вдавав, що все без змін. Чекав, поки нікого не буде вдома. Така нагода трапилася. Два дні мене не годували... Я взявся за грати — вони піддалися. Вікно виходило у веранду, виліз через нього.

У дворі лютував пес. Жеребцов впустив його у веранду, сам швиденько проскочив на подвір'я. Переконався, що мав жахливий вигляд — неголеного з ланцюгом на шиї чоловіка сільчани сахалися. Все ж зорієнтувався, у яке село потрапив. Невдовзі, втомлений і виснажений, давав свідчення правоохоронцям.

... Щойно відбувся суд. Калюжного Г., братів Висоцьких позбавлено волі на 10—11 років, Омеляненка В. — на два. Шахраї не згоджуються з цим присудом, хоча ви щодо них і не такий уже суворий. Так, Висоцький Юрій, як довели слідство і суд, порушив сім статей Кримінального кодексу України, які тягнуть на 20 років позбавлення волі!

Тим часом Андрій Жеребцов досі потерпілий:

— Я без паспорта і, що найсмішніше, не власник своєї квартири. Вони не залишили у ній жодного документа, жодної фотографії! Тепер мені через суд треба довести, що я у своєму будинку не чужий.

* * *

Цей моторошний випадок, як не прикро, далеко не єдиний в судовій практиці України. За деякими оцінками, 7—10 відсотків угод щодо проданих квартир згодом оскаржуються потерпілими. Чесний покупець через махінації аферистів залишається і без доларів, і без квартири. А шахрай? Він і при капіталі, і «при законі» (якби Жеребцов не вивільнився із «заточення», то як би він довів, що не сам продав власне помешкання?).

Шахрайські експромти вдаватимуться доти, доки для них існуватиме сприятливий грунт — службове нехлюйство у відповідних підрозділах органів влади. Окрема ухвала Деснянського районного суду під головуванням Віталія Добрянського на адресу місцевого райвиконкому, слід сподіватися, актуальна для всіх ЖЕУ, начальників приватизації житлооб'єднання, керуючих справами райвиконкомів. Та, мабуть, треба не тільки підвищувати пильність під час вирішення подібних житлових справ, а й прийняти законодавчі акти, які б унеможливлювали «невинні» проколи паспортисток, інших посадових осіб.

Чернігівська область.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Щоби привернути увагу творця

Розмова із сатанистом

— Вас вітає чорт! — сказав, заходячи, молодий симпатичний чоловік.

— І якого біса йому треба? — ввічливо і в тон поцікавився я.

— Йому — це мені. Бо я і є чорт.

— Невже?..

Ось так я дивувався спершу у своєму кабінеті, а потім на квартирі, куди запросив мене незвичайний гість. Разом з ним там було ще кілька чоловік. Їхні обличчя не виражали ні зацікавленості, ні байдужості. Хлопці були просто присутні. Чи, може, така поведінка щось означала. Біс їх знає...

— То ви що, прямісінько з пекла? — запитую, розглядаючи Віктора (він уже відрекомендувався) і намагаючись знайти хоча б щось, що вказувало б на якісь його відхилення.

— Ні, звичайно. Але я і мої однодумці поклоняємося Сатані, тому маємо право іменувати себе чортами.

— Отже, ви сатанисти? Члени секти, що виконує найжахливіші обряди... — Ритуальні вбивства, сексуальні збочення?

— Ну... так.

— Я саме й хотів сказати: далеко не всі сатанинські секти підтримують таку обрядовість. У нас, наприклад, усе інакше. Зовні наші служби мало чим відрізняються від виконуваних християнами.

— Це вже відверте блюзнірство!

— Я кажу тільки про зовнішній бік справи. Ми так само молимося до Сатани, славимо його велич, всемогутність. І сподіваємося, що він допоможе.

— Вікторе, чому ж ви прийшли до поклоніння саме Сатані? І це тоді, коли релігія в нашому суспільстві переживає нове становлення. Чому відчужуєтеся від Бога, Христа?

— «Відчужуємося»... Ми розуміємо, що Всесвіт, усіх, хто його населяє, створив Бог. У тому числі створив він і Сатану, як ви, мабуть, знаєте, найталановитішого із своїх ангелів. Та послухайте, що спонукало нас звернутися до Сатани.

Бог створив Землю, та, схоже, перестав нею цікавитися. Погляньте-но на перебіг історичних подій! Потім Господь усе ж згадав про людей і послав на Землю Христа. Життя мурашника краще вивчати, будучи комахою. Христос перед смертю проголосив, що земну його місію виконано. Ми знаємо, що він мав на увазі. Але хіба людство стало кращим? Як була людина людині вовком, так і зосталася. Землю, природу спаскудили до невпізнанності.

— І що може зробити у цій ситуації Сатана?

— Він принаймні перебуває у постійному контакті з людьми. А нам потрібна увага згори. Без цього виникають стихійні бунти. Перший приклад. Схоже, що Бог і ангелам не приділяв достатньо уваги, от Сатана і збунтувався. Другий приклад. Православна Росія, залишившися без підтримки вищих сфер, здійснила переворот і обрала головним своїм символом так звану пентаграму в перевернутому стані. Тобто п'ятикутну зірку, спрямовану вістрям донизу. Такою вона була спершу на червоних знаменах, на будьонівках. У зворотну пентаграму зручно вписується козляча голова, що розміщує по кутах пентаграми роги, вуха, бороду. В окультизмі така пентаграма символізує Сатану.

— До речі, колись у мене з'явилась ідея підрахувати точно, яку саме частину земної суші становила територія СРСР, чи справді шосту. З'ясувалося, шістсот шістдесят шосту! Три шістки! Як сказано в Одкровенні Іоанна Богослова, 666 — це число Сатани. Мимоволі напрошується висновок, що випадковості тут немає.

— Цікаве спостереження. Мабуть, Сатана створював в одній країні, коли можна так висловитися, певну критичну територіальну масу. А Бог випустив це з очей. І ось який «ядерний» вибух стався! Віру було практично вигнано із свідомості народу, все, пов'язане з релігією, осквернялося.

— Хіба Сатані за це треба дякувати?

— За те, що своїми діями він примушує Бога поглянути на Землю, на країни колишнього СРСР.

— І примусив?

— Поки що, зважаючи на рівень нашого духовного й матеріального життя, навряд чи. Але Сатана нам допоможе.

— І тоді?..

— І тоді Бог знову буде з нами. І ми, найвпевніше, станемо молитися йому.

— Отакої! А старого друга зрадите?

— Але й він тоді поводитиметься інакше. Він буде з Богом. Із людьми...

Луганська область.

Репліка

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

«Зробіть-но мені хороший виграш...»

Так і сказав мені один знайомий, тримаючи в руці «Голос України» з надрукованим там оголошенням про читацьку лотерею:

—Зробіть-но мені, Кириловичу, якийсь хороший виграш по вашій лотереї — ну, мотоблок там чи верстат деревообробний.

На повному серйозі сказав та ще й додав:

—В обиді не будете, я людина слова...

—Як це я можу «зробити»? — перепитую. — Пощастить — виграєте.

—Наче ото ви не знаєте як. Шепніть там кому треба.

... Не переконав я знайомого, що лотерея в нашій газеті проводиться без «шепотінь». Пішов знайомий своєю дорогою, а я піймав себе на думці: не один він такий. Іван Пилипович, ой, не один. Уже вкотре наша газета проводить розіграші і щоразу від багатьох чую подібне. Пенсіонер ось пише до кореспондентського пункту: «П'ять років передплачую «Голос України», вже пора б і мені виділити якийсь виграш...»

Бачите, «виділити». Люди переконані: якщо «там» захочуть — все можуть зробити, бо були так навчені нашим минулим життям. Захочуть «там» — дадуть квартиру без черги. Захочуть — запроторять до в'язниці. Зроблять тебе героєм і постійним членом всіх урочистих президій або зітруть на порошок, розмажуть на долівці...

І «виховалися»: беруть усі, як перед кінцем світу. Беруть лікарі, міліціонери, митники, чиновники усіх мастей... Уже й газету у шахрайстві запідозрили. Ну, а як же інакше: скрізь беруть, а там ні?

... Ось які ми здобули «соціальні завоювання». Ви до них закликаєте повернутися, товариші захисники народу?

Рівне.

ПОНЕДІЛОК, 13 січня

УТ-1

16.00 УТН
16.10 Анонс
16.15 Добрий вечір на Меланії
16.35 Ні пуху, ні пера
17.00 Баскетбол. Чемпіонат України. Чоловіки. «Ферро» (Запоріжжя/-«Біпа-Мода-СКА» (Одеса/. У перерві 17.50 - УТН
18.50 М/ф
19.00 Саме той
19.30 Шлягер-96-97, ч. 1
20.30 Анонс
20.35 Вечірня казка
21.00 УТН
21.40 Шлягер-96-97, ч. 2
23.25 УТН
23.40 Національний хіт-парад
23.45 Анонс-програма передач на завтра
23.50 Х/т «Сільва», 1-2 с.

УТ-2

Студія «1 плюс 1»

7.00 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 76 с.
7.30 Серіал для дітей «Солті», 8 с.
8.00 ТСН: телевізійна служба новин
8.05 Серіал «Династія-2: Колбі», 37 с.
9.00 ТСН: телевізійна служба новин
9.05 Сімейний серіал «Сімейні війни»

УТ-2

10.00 Телеанонс
10.05 Різдво Христове. Вертеп. Щедрівки. Ч. 3
10.45 Т/ф для дітей «Не залишай», 1 с.
11.55 Свічадо
12.25 Д/т «Касандра»
12.55 Світ поезії
13.25 Х/т «Морський вовк», 1 с.
15.00 Перерва
17.00 Телеанонс
17.05 Клуб Суперкниги
17.25 Прогноз погоди
17.30 М/ф «Кармен»

Студія «1 плюс 1»

18.00 Анонс
18.05 Серіал для дітей «Солті», 9 с.
18.30 Серіал «Перші поцілунки», 77 с.
19.00 Ігрове шоу Миколи Фоменка «Простіше простого»
19.30 ТСН: телевізійна служба новин
19.45 Серіал «Династія-2: Колбі», 38 с.
20.45 Ток-шоу Михайла Кожухова «Зроби крок»
21.30 Вупі Голберг в кінокомедії «Зроблено в Америці»
23.30 ТСН: телевізійна служба новин
23.35 Світ спортивних подій у програмі С. Полховського «Про спорт»
00.00 Канал «М»

«ІНТЕР»

7.00 Телеранок.
8.00 Аспекти.
8.15 «Нова жертва». Серіал.
9.05 Прогноз погоди.
9.15 Ігри світу.
10.00 — 18.45 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
18.45 «Інтер»-анонс.
18.50 Серіал «Кафе «Полуничка». «Тлумачка снів».
19.15 Вгадай мелодію.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Інформаційна програма «Час».
20.35 Прогноз погоди.
20.45 Новорічний зорепад. Поздоровлення ведучих ГРТ глядачам телеканалу «Інтер».
21.05 Фільм «Старий Новий рік». 1 серія.
22.20 Інтерновини.
22.35 Прогноз погоди.
22.45 Фільм «Старий Новий рік». 2 серія.
00.05 «Старі пісні про головне-1». Муз. фільм.

КДРТРК

17.15 «Нова жертва». Серіал.
18.05 Тема тижня.*
18.20 За київським часом.*

ВІВТОРОК, 14 січня

УТ-1

6.00 Анонс
6.05 УТН
6.20 Гімнастика
6.30 Агромагазин
6.40 Телефільм
7.00 Свято танцю
8.00 Національний хіт-парад
8.05 Закон є закон
8.10 М/ф на замовлення
9.10 Канал «Франс Ентернасіональ» представляє: концерт МСМ
10.00 УТН
10.10 Баскетбол. Чемпіонат України. Чоловіки. «Ферро» (Запоріжжя)-«Біпа-Мода-СКА» (Одеса)
11.30 Світлиця
12.15 Полудень
13.00 УТН
13.15 Закон є закон
13.20 Футбол від УТН
13.40 Служу народу України
16.00 УТН
16.10 Анонс
16.15 Новорічні «Вибрики»
17.35 М/ф
18.00 УТН
18.15 Закон є закон
18.20 Поміркуємо разом
18.55 Анонс
19.00 Саме той
19.30 Телеканал «Право»
20.00 Національний хіт-парад
20.05 Всі ми прагнемо любові. Гурт «Соколи»
20.30 Анонс
20.35 Вечірня казка
21.00 УТН
21.40 Акценти
22.00 Національний хіт-парад
22.05 Закон є закон
22.10 Дайджест економічних новин
22.25 Олімп
22.55 Національний хіт-парад
23.00 Анонс-програма передач на завтра
23.05 УТН
23.20 Х/ф «Кіт»

УТ-2

Студія «1 плюс 1»

07.00 Серіал для дітей «Солті», 9 с.
07.30 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 77 с.
08.00 ТСН: телевізійна служба новин
08.05 Серіал «Династія-2: Колбі», 38 с.
09.00 ТСН: телевізійна служба новин
09.05 Авантюрний серіал «Повернення Арсена Люпена», 2 с.

УТ-2

10.00 Телеанонс
10.05 Шкільний екран. Історія України. Канонізація Петра Могили. До 400-річчя від дня народження
10.35 Доброго вам здоров'я
11.10 Т/ф для дітей «Не залишай», 2 с.
12.25 М/ф
12.35 Концерт симфонічної музики
12.55 Без мольберта
13.20 Д/ф «Параджанов. Я знімаю геніальний фільм»
13.50 Прогноз погоди
13.55 Х/т «Морський вовк», 2 с.
15.00 Перерва
17.00 Телеанонс
17.05 Освітній канал для школярів: Музика. Музика кіно. Французька мова. Урок 20
17.55 Прогноз погоди

Студія «1 плюс 1»

18.00 Анонс
18.05 Серіал для дітей «Солті», 10 с.
18.30 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 78 с.
19.00 Ігрове шоу Миколи Фоменка «Простіше простого»,
19.30 ТСН: телевізійна служба новин
19.45 Телесеріал «Династія-2: Колбі»
20.45 EL. Кравчук в ток-шоу Миколи Вересня «Табу»
21.15 Комедія «Російський рахунок»
22.50 ТСН: телевізійна служба новин
23.00 Світ молодіжних спокус у програмі «Бомба»
00.00 Канал «М»

«ІНТЕР»

7.00 Телеранок.
8.00 Інтерновини.
8.15 «Нова жертва». Серіал.
9.00 Шоу довгоносиків.
9.30 Серіал «Кафе «Полуничка». «Тлумачка снів».
10.00 — 18.45 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
18.45 «Інтер»-анонс.
18.50 Серіал «Кафе «Полуничка». «Анекдот».
19.15 Вгадай мелодію.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Інформаційна програма «Час».
20.45 М. Нейолова та О. Збруєв у фільмі «Ти у мене одна».
22.25 Інтерновини.
22.40 Прогноз погоди.
22.50 Дивовижні історії в програмі «Моя родина».
23.35 Музичні новини.
23.50 Серіал «Фараони в синьому».

КДРТРК

10.00 За київським часом.*
16.55 Правочин.*
17.15 «Нова жертва». Серіал.
18.10 Анонс.*
18.15 За київським часом.*

СЕРЕДА, 15 січня

УТ-1

6.00 Анонс
6.05 УТН
6.20 Гімнастика
6.30 Агромагазин
6.40 Телефільм
7.00 Театральний капусник
7.55 Резерв
8.00 Національний хіт-парад
8.05 Закон є закон
8.10 Надія-96. Телефестиваль дитячої пісні. 7 тур, ч.1
8.40 М/ф
8.55 Село і люди
9.25 Еко. Екологічний тележурнал
10.00 УТН
10.10 Мелодії звуки чарівні
10.30 Олімп
11.00 Х/ф «Формула кохання»
12.30 Юнацьке ток-шоу «Вибрики»
13.00 УТН
13.10 Закон є закон
13.15. Шопеніана. Балетна вистава
16.00 УТН
16.10 Анонс
16.15 М/ф
16.30 Природа і ми. Передача 1
17.00 Фант-лото «Надія». Фінальна зустріч, ч.1
18.00 УТН
18.15 Літературна студія. «Містерія поезії»
19.00 Саме той
19.30 Телеканал «Право»
20.00 Національний хіт-парад
20.30 Анонс
20.35 Вечірня казка
21.00 УТН
21.40 Акценти
22.00 Національний хіт-парад
22.10 Закон є закон
22.15 Дайджест економічних новин
22.30 Баскетбол. Кубок Ронкетті. Жінки. «Козачка-ЗАЛК» (Запоріжжя) — «Інвестмент» (Польща), 2 тайм
23.10 Спорткур'єр
23.20 УТН
23.35 Національний хіт-парад
23.40 Анонс
23.45 Мелодія-96. Фінал

УТ-2

Студія «1 плюс 1»

7.00 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 78 с.
7.30 Серіал для дітей «Солті», 10 с.
8.00 ТСН: телевізійна служба новин
8.05 Серіал «Династія-2: Колбі», 39 с.
9.00 ТСН: телевізійна служба новин
9.05 Гостросюжетний серіал «Мисливець на злодіїв», 2 с.

УТ-2

10.00 Телеанонс
10.05 Шкільний екран. Українська література. 10 клас. Василь Стефаник. «Камінний хрест»
10.35 Х/т «Кайдашева сім'я»
11.30 Д/ф «Дзвін»
12.15 Обранці муз
12.50 М/ф
13.00 Д/ф «Червоне болото»
13.55 Х/т «Морський вовк», 3 с.
15.00 Перерва
17.00 Освітній канал для школярів: Рідна мова. Як там у сусідів. У світі освіти. Інтерв'ю начальника Головного управління загальної середньої освіти В. Романенка. Урок для вчителя. Коломийська гімназія. Ч. 1

Студія «1 плюс 1»

18.00 Анонс
18.05 Серіал для дітей «Солті», 11 с.
18.30 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 79 с.
19.00 Ігрове шоу Миколи Фоменка «Простіше простого»
19.30 ТСН: телевізійна служба новин
19.45 Телесеріал «Династія-2: Колбі»
20.45 Юлія Меньшова представляє «Шлюб по-американськи» в ток-шоу «Я сама»
21.30 Поліцейський детектив «Скляний щит»
23.30 ТСН: телевізійна служба новин
23.35 Незвичайні життєві історії в програмі Ольги Герасим'юк «Проти ночі»
00.00 Канал «М»

«ІНТЕР»

7.00 Телеранок.
8.00 Інтерновини.
8.15 «Нова жертва». Серіал.
9.05 Планета Здоров'я.
9.30 Серіал «Кафе «Полуничка». «Анекдот».
10.00 — 18.45 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
18.45 «Інтер»-анонс.
18.50 Серіал «Кафе «Полуничка». «Пограбування століття».
19.15 Вгадай мелодію.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Інформаційна програма «Час».
20.45 Худ. фільм «Наш дім».
22.35 Інтерновини.
22.50 Прогноз погоди.
23.00 У пошуках втраченого. Е. Рознер.
23.45 Аспекти.
00.00 Музичні новини.

КДРТРК

10.00 За київським часом.*
17.15 «Нова жертва». Серіал.
18.10 Анонс.*
18.15 За київським часом.*

ЧЕТВЕР, 16 січня

УТ-1

6.00 Анонс
6.10 УТН
6.20 Гімнастика
6.30 Агромагазин
6.40 «Браво, Фігаро.» Балет
7.15 Альманах «Основа». Дайджест 1995 — 1996 рр.
8.00 Національний хіт-парад
8.05 Закон є закон
8.10 Надія-96. Телефестиваль дитячої пісні. 7 тур, ч.2
8.40 М/ф
8.45 Вулик пана Савки
9.30 Калейдоскоп КФІ
10.00 УТН
10.10 Д/ф «Рід»
10.30 Таврійські ігри представляють
11.00 Баскетбол. Кубок Ронкетті. Жінки. «Козачка-ЗАЛК» (Запоріжжя) — «Інвестмент» (Польща)
12.15 Полудень
13.00 УТН
13.15 Закон є закон
13.20 Концерт А. Мокренка
16.00 УТН
16.10 Анонс
16.20 Природа і ми. Передача 2
16.50 Фант-лото «Надія». Фінальна зустріч, ч.2
18.00 УТН
18.15 Закон є закон
18.20 Інвестиційна історія
18.55 Анонс
19.00 Саме той
19.30 Телеканал «Право»
20.00 Національний хіт-парад
20.10 Авансцена
20.30 Анонс
20.35 Вечірня казка
21.00 УТН
21.40 Акценти
22.00 Національний хіт-парад
22.05 Закон є закон
22.10 Дайджест економічних новин
22.25 Планета «Футбол»
22.45 Волейбол. Кубок володарів кубків європейських країн «Шляховик» (Одеса) — «Словенія»
23.15 УТН
23.30 Національний хіт-парад
23.35 Анонс
23.40 Х/ф «Фучжоу»

УТ-2

Студія «1 плюс 1»

7.00 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 79 с.
7.30 Серіал для дітей «Солті», 1 с.
8.00 ТСН: телевізійна служба новин
8.05 Серіал «Династія-2: Колбі», 40 с.
9.00 ТСН: телевізійна служба новин
9.05 Ігрове шоу «Ключі від форту Буайард», 19 гра

УТ-2

10.00 Телеанонс
10.05 Шкільний екран. Зарубіжна література 6 клас. Даніель Дефо. Життя і незвичайні та дивовижні пригоди Робінзона Крузо
10.35 Х/ф «Сватання на Гончарівці»
11.55 Кіно Франції. Ще одна зустріч
12.35 Співає Семій Мустафаєв, народний артист України
12.55 Д/т «Пейзаж душі після оповіді»
13.45 Х/т «Морський вовк», 4 с.
15.00 Перерва
17.00 Телеанонс
17.05 Освітній канал для школярів: Історія України. Ключі від міста. Передача І. Німецька мова. Урок 17
17.50 М/ф

Студія «1 плюс 1»

18.00 Анонс
18.05 Серіал для дітей «Солті», 12 с.
18.30 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 80 с.
19.00 Ігрове шоу Миколи Фоменка «Простіше простого»
19.30 ТСН: телевізійна служба новин
19.45 Серіал «Династія-2: Колбі»,
20.45 Політичне шоу В'ячеслава Пиховшека «П'ятий кут»
21.15 Аль Пачино у фільмі «Четвертак»
22.45 ТСН: телевізійна служба новин
23.00 Музична програма «Меломанія» представляє
00.00 Канал «М»

«ІНТЕР»

7.00 Телеранок.
8.00 Інтерновини.
8.15 «Нова жертва». Серіал.
9.05 Генії третього роду.
9.30 Серіал «Кафе «Полуничка». «Пограбування століття».
10.00 — 18.45 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
18.45 Серіал «Кафе «Полуничка». «Навмисно».
19.15 Джентльмен-шоу.
19.45 Вечірня казка.
20.00 Інформаційна програма «Час».
20.45 Ф. Сінатра у муз. комедії «У місті».
22.25 Інтерновини.
22.40 Прогноз погоди.
22.50 Вітражі.
23.40 «Обоз». Шоу І. Демидова.
00.30 Серіал «Фараони в синьому».

КДРТРК

10.00 За київським часом.*
16.40 Анонс.*
16.45 Правочин.*
17.15 «Нова жертва». Серіал.
18.10 Яблучко.*
18.20 За київським часом.*

П'ЯТНИЦЯ, 17 січня

УТ-1

6.00 Анонс
6.05 УТН
6.20 Гімнастика
6.30 Агромагазин
6.40 С. Рахманінов. Симфонія 2. Диригент С. Турчак.
7.40 Телефільм
8.00 Національний хіт-парад
8.05 Закон є закон
8.10 Карусель і капуста
8.30 По сторінках передач «Майстри гумору»
9.00 Щедрик-щедрівниця
9.40 М/ф
10.00 УТН
10.10 Все про кіно
10.40 Календар українця
11.10 Х/ф «Для домашнього вогнища»
12.40 Планета «Футбол»
13.00 УТН
13.10 Закон є закон
13.15 Великі та неповторні. Кіноконцерт
16.00 УТН
16.10 Анонс
16.15 Природа і ми. Передача 3
16.45 У ритмах вальсу
17.05 М/ф «Ромео і Джульєтта»
17.30 Один із тисячі уроків
18.00 УТН
18.15 Закон є закон
18.20 Пектораль
18.55 Анонс
19.00 Посольський дім
19.30 Телеканал «Право»
20.00 Національний хіт-парад
20.10 Щотижня
20.25 Спорткур'єр
20.35 Вечірня казка
21.00 УТН
21.40 Акценти
22.00 Національний хіт-парад
22.05 Закон є закон
22.10 Дайджест економічних новин
22.25 Х/ф «Острів любові», фільм 1
23.30 УТН
23.45 Національний хіт-парад
23.50 Анонс-програма передач на завтра
23.55 Канал «Франс Ентернасіональ представляє»: «Інтеграл». К'юер
00.50 Х/ф «Зелений фургон»

УТ-2

Студія «1 плюс 1»

7.00 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 80 с.
7.30 Серіал для дітей «Солті», 12 с.
8.00 ТСН: телевізійна служба новин
8.05 Серіал «Династія-2: Колбі», 41 с.
9.00 ТСН: телевізійна служба новин
9.05 Кримінальний серіал «Поліцейський з Лос-Анджелеса»

УТ-2

10.00 Телеанонс
10.05 Х/ф «Кохаю»
10.50 Директорський корпус
11.20 Дж. Россіні. «Романси кохання»
11.40 Доброго вам здоров'я
12.10 Д/ф «Театр Параджанова»
13.50 П'яте пришестя «Слов'янського базару»
15.00 Перерва
17.00 Телеанонс
17.05 Освітній канал для школярів: Англійська мова. Урок 20. Урок для вчителя. Коломийська гімназія. Ч. 2

Студія «1 плюс 1»

18.00 Анонс
18.05 Серіал для дітей «Солті», 13 с.
18.30 Молодіжний серіал «Перші поцілунки», 81 с.
19.00 Ігрове шоу Миколи Фоменка «Простіше простого»
19.30 ТСН: телевізійна служба новин
19.45 Серіал «Династія-2: Колбі», 42 с.
20.45 Найкраще з «Поля чудес»
21.45 Кримінальний серіал «Поліцейський з Лос-Анджелеса», 11 с.
22.45 ТСН: телевізійна служба новин
22.50 Відоме та невідоме, історія та сучасність в програмі Юрія Макарова «Телеманія»
00.00 Канал «М»

«ІНТЕР»

7.00 Телеранок.
8.00 Інтерновини.
8.15 «Нова жертва». Серіал.
9.05 «Супербабусі».
9.30 Серіал «Кафе «Полуничка». «Навмисно».
10.00 — 18.45 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
18.45 «Інтер»-анонс.
18.50 Поле чудес.
19.50 Вечірня казка.
20.00 Інформаційна програма «Час».
20.45 «Старі і нові пісні про головне».
21.00 Коломбо у детективі «Отрута для дегустатора».
22.30 Інтерновини.
22.45 Прогноз погоди.
22.55 Спорт-тайм.
23.20 Зірки естради.
00.05 Кіно не для всіх. А. Пачино у трилері «Море любові».

КДРТРК

10.00 За київським часом.*
17.20 «Нова жертва». Серіал.
18.15 Анонс.*
18.20 За київським часом.*

СУБОТА, 18 січня

УТ-1

7.30 Анонс
7.35 УТН
7.50 Гімнастика
8.00 Фестиваль «Золоте курча». М/ф «Карнавальна ніч, 1 ч.
13.00 УТН
13.10 Карнавальна ніч, 2 ч.
14.45 Всесвітній спортивний огляд «Жиллетт»
15.15 Імена, Віктор Сухенко
15.35 Як будувати рідну хату. Митрополит Шептицький
16.00 УТН
16.10 Національний хіт-парад
16.15 Анонс
16.20 Закон є закон
16.25 Концерт-бенефіс народного артиста України Г. Гаркуші
17.10 Прем'єра т/ф «Банк», ст.«Укртелефільм»
17.30 Юнацьке ток-шоу «Вибрики»
18.00 УТН
18.15 Закон є закон
18.20 Вікно в Америку
18.50 Анонс
19.00 Від «Перехрестя» до успіху
19.30 Телеканал «Право». Альтернатива
20.00 Національний хіт-парад
20.35 Вечірня казка
21.00 УТН
21.40 Три запитання міністру інформації
22.00 Національний хіт-парад
22.05 Х/ф «Собака на сіні», 1 с.
23.10 УТН
23.25 Анонс
23.30 Х/ф «Собака на сіні», 2 с.
00.35 М/ф для дорослих
01.05 Карнавальна ніч, 3 ч.

УТ-2

Студія «1 плюс 1»

7.00 Музична програма «Меломанія» представляє Тіну Тернер
8.00 ТСН: телевізійна служба новин
8.05 Парад улюблених кінострічок. «Ключ без права передачі»
9.40 Богдан Бенюк в «Шоу самотнього холостяка»

УТ-2

10.00 Телеанонс
10.05 Д/ф «Таїнства Києво-Печерської Лаври»
10.25 Т/ф для дітей «Пригоди Буратіно», 1 с.
11.30 М/ф
12.00 Клуб 700
12.30 Телеанонс
12.35 Д/ф «Київські літа Миколи Бердяєва»
12.55 Х/ф «Настя»
14.20 «Літати так літати...» Олександр Розенбаум
15.20 Прогноз погоди
15.25 Телеспортарена
15.45 Телеанонс
15.50 Бізнес-форум
16.20 Х/т «Балада про Шампань»
17.15 М/ф
17.30 Школа клоунів
17.45 Круті новини

Студія «1 плюс 1»

18.00 Анонс
18.05 Телесеріал для дітей «Кіберята», 5 с.
18.30 Телесеріал «Сімейні війни», 17 с.
19.30 ТСН: телевізійна служба новин
19.45 Програма «Кіноностальгія» представляє Беату Тишкевич у фільмі «Марися і Наполеон»
21.45 Олександр Ягольник презентує музичний конкурс «Пісня року»
22.45 ТСН: телевізійна служба новин
23.00 Авантюрний серіал «Повернення Арсена Люпена», 3 с.
00.00 Канал «М»

«ІНТЕР»

09.00 «Інтер»-анонс.
09.05 Інтерновини.
09.20 Прогноз погоди.
09.25 Гороскоп.
09.30 Мультфільми.
10.15 Не лови гав!
10.45 Ранкова пошта.
11.20 Смак.
11.40 Худ. фільм «Попелюшка».
13.00 Генії третього роду.
14.00 У світі тварин.
14.30 — 16.15 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
16.15 «Інтер»-анонс.
16.20 Дітлахи.
16.35 Мультфільм.
16.55 Дитячий серіал «Вішбон».
17.25 Щасливий випадок.
18.15 Воскресіння любові. В.-А. Моцарт.
18.45 «Золота серія». І. Муравйова та О. Абдулов у мелодрамі «Карнавал». 1 серія.
20.00 Інформаційна програма «Час».
20.50 Фільм «Карнавал». 2 серія.
22.20 Інтерновини.
22.35 Прогноз погоди.
22.40 Шоу довгоносиків.
23.00 Футбол. Чемпіонат Англії. Огляд туру.
23.45 С. Сігал у бойовику «Захват».

КДРТРК

14.30 Автоновини.*
14.50 Тема тижня.*
15.05 Правочин.*
15.25 Бумеранг.*
15.55 За київським часом.*

НЕДІЛЯ, 19 січня

УТ-1

7.30 Анонс
7.35 УТН
7.50 Гімнастика
8.00 Фестиваль «Золоте курча». М/ф «Чарівна флейта»
8.45 Скриня
9.00 Українське спортлото
9.10 Село і люди
9.40 Льодові мініатюри
10.00 УТН
10.10 Служу народу України
10.40 Національний хіт-парад
10.45 Закон є закон
10.50 П'ятий кут
11.20 Надія-96. Телефестиваль дитячої пісні. Фінал
12.20 М/ф
12.30 Вервиця
13.00 УТН
13.10 Фант-лото «Надія»
13.45 Літературна студія
14.10 Закон є закон
14.15 Від Маланки до Водохреші
14.40 Вулик пана Савки
15.00 Баскетбол. Чемпіонат України. «Динамо» (Київ) —«Університет» (Сімферополь). В перерві — УТН
16.25 Резерв
16.30 Монітор
17.00 Артмайдан
17.30 Свічадо
18.00 УТН
18.15 Закон є закон
18.20 Спорткур'єр
18.30 Д/ф «Гітлер», 2 с.
19.15 Мультфільм-опера «Севільський цирульник»
19.45 Футбол від УТН
20.05 Національний хіт-парад
20.35 Вечірня казка
21.00 УТН
21.40 Х/ф «Помилка Оноре де Бальзака»
23.15 УТН
23.30 Національний хіт-парад
23.35 Анонс
23.40 Класична музика
У програмі можливі зміни.

УТ-2

Студія «1 плюс 1»

7.00 Олександр Ягольник презентує музичний конкурс «Пісня року»
8.00 Унікальні зйомки у серіалі «Дика природа світу», 3 с.
9.00 Згадаймо ті роки. Фільм 20. «Рік 1963»

УТ-2

10.00 Телеанонс
10.05 Різдво Христове. Водохреща.
10.35 Т/ф для дітей «Пригоди Буратіно», 2 с.
11.40 Україна аграрна
11.55 Прогноз погоди
12.00 Концерт старовинної української музики 16 — 17 ст.
12.30 М/ф
12.50 Д/т «Птах українського вертепу»
13.10 П'яте пришестя «Слов'янського базару», 3 с.
14.10 Т/ф «Дванадцять місяців», 1 — 2 с..
16.35 Д/ф «Палаци Поділля»
16.55 Прогноз погоди
17.00 Недільна школа розваг
17.15 Ток-шоу «Трикутник»
17.30 Саундларк

Студія «1 плюс 1»

18.00 Анонс
18.05 Серіал для дітей «Кіберята», 6 с.
18.30 Ігрове шоу «Ключі від форту Буайар», 20 гра
19.30 Інформаційно-аналітична програма «Післямова»
20.15 Фантастичний фільм «Кінг-Конг живий»
22.15 Новини та чутки про кіно та телебачення в програмі Людмили Клепакової «Імперія ТБ»
23.00 Гостросюжетний серіал «Мисливець на злодіїв», 3 с.
00.00 Канал «М»
У програмі можливі зміни

«ІНТЕР»

9.00 «Інтер»-анонс.
9.05 Інтерновини.
9.15 Мультфільми.
9.55 «Супербабусі».
10.25 Фан-клуб.
10.40 Доки всі вдома.
11.15 Ранкова зірка.
12.35 Жіночий клуб.
13.05 «Підводна одіссея команди Кусто». «500 мільйонів років у глибинах моря».
14.00 Сміхопанорама.
14.30 — 16.15 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
16.15 «Інтер»-анонс.
16.20 Інтерновини.
16.35 На перший погляд.
16.45 Дітлахи.
17.00 Мультсеріал «Ведмедики з Бернстайну».
17.30 Дитячий серіал «Вішбон».
18.00 Музичний сувенір.
18.15 Ігри світу.
19.15 «Паваротті та його друзі».
20.00 Інформаційно-аналітична програма «Вісті тижня».
20.40 Прогноз погоди.
20.50 П'єр Рішар у кінокомедії «Іграшка».
22.35 Мелорама.
23.05 Каламбур.
23.35 Поп-музика. Краща двадцятка.

КДРТРК

14.30 Єралаш.*
14.40 Музичний маршрут.*
15.10 Київські мініатюри.*
15.35 Автоновини.*
15.55 Якось одного разу.
16.05 Єралаш.*

Інформація про перший випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Міжрегіональний фондовий союз»

1. Фірмове найменування акціонерного товариства

Повна назва:

— українською мовою — Відкрите акціонерне товариство «Міжрегіональний фондовий союз» (ВАТ «МФС»);

— російською мовою — Открытое акционерное общество «Межрегиональный фондовый союз» (ОАО «МФС»);

— англійською мовою — Joint Stock Company «Interregional Securities Union» (JSC «IRSU»).

2. Мета і предмет діяльності

Утворення депозитарної установи для здійснення зберігання, обліку, клірингу і розрахунків за угодами з цінними паперами та здійснення інших операцій для держателів рахунків.

Предметом діяльності Товариства є:

— відповідальне зберігання всіх видів цінних паперів у паперовій (документарній) та безпаперовій (бездокументарній) формі;

— запровадження та обслуговування обігу цінних паперів у безпаперовій (бездокументарній) формі;

— знерухомлення цінних паперів та подальше обслуговування угод та операцій емітента з ними;

— регламентація та обслуговування механізмів позики та застави для цінних паперів, прийнятих на обслуговування;

— контроль за відповідністю між обсягом емісії цінних паперів і їхньою кількістю в обігу, а також за виконанням усіх аспектів угод між його депонентами;

— формування звітів та довідково-аналітичних матеріалів, що характеризують обіг цінних паперів;

— реальна поставка чи переміщення з рахунку ДЕПО цінних паперів проти одночасної оплати коштів відповідно до інструкцій депонента;

— ведення реєстрів власників іменних цінних паперів за договором з емітентами;

— обслуговування операцій з державними цінними паперами за угодами, що укладені на позабіржовому ринку;

— збирання доходу (дивідендів, процентних виплат і виплат за погашенням тощо) для всіх цінних паперів депонентів та розподіл коштів за їхніми рахунками;

— надання депонентам послуг щодо виконання ними обов'язків номінального утримувача в реєстрі власників іменних цінних паперів;

— підтримка стосунків з іншими локальними депозитаріями з метою встановлення порядку постійної взаємодії, підписання як односторонніх, так і багатосторонніх угод для обслуговування операцій депонентів;

— інформаційна підтримка укладання угод з цінними паперами.

3. Дата проведення установчих зборів — 12 березня 1997 р.

4. Розмір статутного фонду — 1 000 000 (один мільйон) гривень.

5. Початкові внески перераховуються на р/р 17467095 в КБ «Приватбанк», к/р 700161306 в обласному управлінні НБУ м. Дніпропетровська, МФО 305299.

Розміщення акцій здійснюватиме КБ «Приватбанк» за адресою: Дніпропетровськ, Набережна Перемоги, 32, т. (0562) 79-05-93, 79-05-92.

6. Акціонерами Товариства можуть бути торговці цінними паперами, кредитно-фінансові установи, які одержали дозвіл у встановленому порядку на діяльність з випуску та обігу цінних паперів, фондові біржі або юридичні особи, засновані торговцями цінними паперами як електронні торговельні або інформаційні мережі.

Частка кожного акціонера у статутному фонді Товариства не повинна перевищувати десяти відсотків.

7. Акції Товариства сплачуються грошовими коштами у національній валюті.

8. Дані про емісію цінних паперів

Рішення про випуск цінних паперів прийнято 12 червня 1996 р. (протокол №1).

Мета використання фінансових ресурсів, залучених від емісії: здійснення зберігання, обліку, клірингу і розрахунків за угодами з цінними паперами та здійснення інших операцій для держателів рахунків.

Засновники Товариства є держателі акцій на суму не менш як 25 відсотків статутного фонду терміном не менш як 2 роки.

Запланований обсяг емісії — 1 000 000 (один мільйон) гривень.

Тип акцій — прості іменні.

Власнику простої іменної акції номінальною вартістю 5000 (п'ять тисяч) гривень надається один голос на загальних зборах акціонерів.

Кількість акцій — 200 шт.

Номінальна вартість однієї акції — 5 000 (п'ять тисяч) гривень.

Акції випускають у бездокументарній формі, серія А, порядкові номери 001—200.

День початку продажу — 6 січня 1997 р., припинення продажу — 7 березня 1997 р.

У разі, якщо до 7 березня 1997 р. 60 відсотків акцій не вдасться покрити передплатою, акціонерне товариство вважається не засноване.

Кошти протягом 30 днів повертають особам, які передплатили акції.

У разі, коли передплата на акції перевищує розмір статутного фонду, зазначений в інформації про випуск акцій, установчі збори акціонерів приймають рішення про збільшення статутного фонду товариства до обсягу частини, на яку акціонери здійснили передплату.

Прибуток Товариства після сплати податків та платежів до фондів, склад яких визначений чинним законодавством та Статутом, розподіляють між акціонерами у вигляді дивідендів пропорційно кількості належних їм акцій.

Дивіденди по акціях виплачують один раз на рік за підсумками роботи за фінансовий рік за рахунок чистого прибутку Товариства, що залишається у його розпорядженні після сплати встановлених законодавством податків та процентів за банківський кредит.

За рішенням зборів акціонерів дивіденди можуть бути сплачені грошовими коштами або акціями Товариства наступних випусків.

Операції з цінними паперами Товариства здійснюють шляхом укладання угод купівлі-продажу за ринковою вартістю.

Рух іменних акцій фіксують у реєстрі їхніх власників, ведення якого здійснюється власними силами Товариства.

Право власності за акціями засвідчується виписками з реєстрів акціонерів, що їх видають акціонерам Товариства.

9. Фактори ризику

Можливими факторами ризику є:

— погіршення загальної економічної ситуації в Україні внаслідок непослідовності заходів в економічній сфері;

— неефективність заходів уряду в сфері приватизації та роздержавлення;

— неприйняття законодавчих актів щодо фондового ринку.

Відкрите акціонерне товариство «Київцукор П» повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться

27 лютого 1997 року об 11-й годині за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Привокзальна, 10, адмінбудинок.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління про роботу товариства за 1996 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Внесення змін до статуту ВАТ «Київцукор П».
4. Затвердження плану роботи товариства на 1997 рік.

Початок реєстрації о 9-й годині в приміщенні адмінбудинку ВАТ «Київцукор П».

Правління.

Научно-производственная фирма «Алан», зарегистрированная решением исполкома Печерского районного совета народных депутатов № 1126 от 14.10.91 г., регистрационный № 088823 (г. Киев), объявляет о своей ликвидации. Претензии принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления по тел. 416-04-95.

Арбітражний суд Кіровоградської області порушив справи про банкрутство:

— малого приватного підприємства «Манвіт» (Кіровоград, вул. Дзержинського, 29, р/рахунок 001467619 в АКБ «Інко», код 13771012, справа № 959/3);

— приватної виробничо-комерційної фірми «Фербер» (Кіровоград, вул. Пожарського, 5, кв. 63, р/рахунок 1468825 в АППБ «Аваль», код 13746066, справа № 958/3);

— приватної промислово-комерційної фірми «Ріка» (Кіровоград, вул. Попова, 5, кім. 24, р/рахунок 000468529 в КФАТ УСБ «Ятрань», код 13753557, справа № 960/3);

— малого приватного підприємства «Бізон-СШ» (Кіровоград, вул. Сасилини, 7, кв. 19, р/рахунок 3468277 в АПБ «Україна», №34668609, «Укрсоцбанк», код 13744127, справа №1029/4);

— малого приватного підприємства «Стройсервіс» (Кіровоград, вул. Біляєва, 11, кв. 65, р/рахунок 001468544 в АКБ «Україна», код 13724540, справа № 1030/4);

— малого приватного підприємства «Капель» (Кіровоград, пров. Морський, 6, р/рахунок 2468838 в АПБ «Україна», код 13746936, справа №1031/4).

Майнові вимоги кредиторів подавати до арбітражного суду (вул. Луначарського, 29) у місячний термін з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Полтавської області (314000, Полтава, вул. Зигіна, 1) за заявою кредитора — державної податкової інспекції Київського району Полтави порушив справу № 1079/3б від 15 жовтня 1996 року про визнання банкрутом товариства з обмеженою відповідальністю «Касо-ЛТД», юридична адреса : Полтава, вул. В. Тирнівська, 35/2, кв. 62; р/р № 400467720 в Укрсоцбанку Полтави.

Претензії кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Арбітражний суд Полтавської області (314000, Полтава, вул. Зигіна, 1) порушив справи про банкрутство:

товариства з обмеженою відповідальністю «Каскад» (Зіньків, вул. Леніна, 27, кв. 16; р/р 000467618 у Зіньківському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 331122, код 22550936), справа 732/3б;

приватного підприємства «Край» (Зіньків, вул. Червоноармійська, 13, кв. 2; р/р 644703 в Зіньківському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 331122, код 13342040), справа 871/3б. Майнові вимоги кредиторів приймають у місячний термін.

Арбітражний суд Автономної Республіки Крим порушив справу № 2064-10 про банкрутство фірми «Наутилос», юридична адреса: 333000, Сімферополь, вул. Гоголя,68;, р/р 1468914 у СФ АКБ «Інтерконтбанк», МФО 324463.

Вимоги кредиторів та заяви санаторів подавати до арбітражного суду (333000, Сімферополь; вул. К. Маркса, 16) у місячний термін.

Арбітражний суд Києва (252030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44В) порушив справи про банкрутство:

малого підприємства «ТДТ» (Київ, вул. Обсерваторна, 5; р/р 468137 в АБ «Брокбізнесбанк» Києва, МФО 300249), справа № 7/263б;

спільного підприємства «Браво» (Київ, вул. Верхня, 3; р/р 1606190 в Укрексімбанку Києва, МФО 322213), справа № 7/242б.

Претензії кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Крыма (333000, г. Симферополь, ул. К. Маркса, 18) возбудил дело № 1986-6 о банкротстве ОАО «Раздольненский райагроснаб» (юридический адрес: 334370, АР Крым, пгт Раздольное, Евпаторийское шоссе, 2, расчетный счет 000564204 в Раздольненском отделении АК банка «Украина», МФО 324173).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд Харьковской области (310002, Харьков, ул. Сумская, 64) возбудил дела о банкротстве:

ЧФ «Акварель» (Харьков, ул. Артема, 17/7, р/с 100644601 в ХОД АКБ СР УСБ, МФО 351016), дело № 391/7-72.

ЧПФ «Час Пик» (Харьков, ул. Чайковского, 15-б, р/с 000468479 в ХОД АКБ СР УСБ, МФО 351016), дело № 3912/72.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Кіровоградської області (Кіровоград, вул. Луначарського, 29) порушив справу № 892/3 від 15.11.96 р. про банкрутство КП УТОГ «Ювенк» (Кіровоград, вул. Толстого, 31; р/р 5609876 в ОД УСБ Кіровограда).

Заяви кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Запорожской области (330001, Запорожье, ул. Шаумяна, 4) возбудил дело № 5/3-431 о банкротстве АО «Агропищеснаб» (330084, Запорожье, ул. Карпенко-Карого, 29; р/с № 489524 в Облдирекции Укрсоцбанка, МФО 313010).

Претензии кредиторов принимаются в месячный срок со дня опубликования этого объявления.

Арбітражний суд Дніпропетровської області (320004, Дніпропетровськ, пр. Кірова, 1) порушив справу № Б18-206 про визнання банкрутом товариства з обмеженою відповідальністю «Ентермаг» (Дніпропетровськ, вул. Клари Цеткін, 2а, р/р № 467196 в КБ «Приватбанк»).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

В арбитражном суде Республики Крым рассматривается дело № 1492-5 о признании банкротом предприятия кооператив «Гранит» (юридический адрес: Джанкой, ул. Советская, 27/65, расчетный счет № 466003, МФО 324719, код ОКПО 19196175).

По имущественным требованиям кредиторы могут обратиться в арбитражный суд Республики Крым.

Арбитражный суд Запорожской области 12.09.96 возбудил дело № 5/3-354 по заявлению ГНИ по Шевченковскому району Запорожья о признании банкротом ООО «АЕК» (Запорожье, 330068, ул. 8-го Марта, 15; р/с № 000609823 в АК АПБ «Украина», МФО 313366, ОКПО 13613862).

Кредиторам и возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями к должнику в месячный срок с момента публикации объявления по адресу: 330001, Запорожье-1, ул. Шаумяна, 4, Арбитражный суд Запорожской области.

Календар

І Щедрий вечір, і День Соборності

До кінця січня перед нами ще такі свята і пам'ятні дати:

11 — 350 років від дня смерті Петра Могили — видатного політичного, церковного й освітнього діяча України, митрополита Київського і Галицького.

12 — 90 років від дня народження Сергія Корольова — видатного вченого, конструктора в галузі ракетобудування і космонавтики (народився в Житомирі).

13 — Щедрий вечір.

14 — Новий рік за старим стилем.

19 — Водохреща.

22 — День Соборності України.

25 — День пам'яті мучениці Татіяни (Тетяни).

26 — 100 років від дня народження українського письменника Івана Кулика (1897 — 1937).

29 — День працівників пожежної охорони.

31 — 200 років від дня народження видатного австрійського композитора Франца Шуберта.

Тетяна НОВИКОВА, журналіст

Легенда залишилася легендою

Невдалу спробу знайти скарб здійснено на території знаменитого ханського палацу міста Бахчисарай. За вказівкою першого віце-прем'єр-міністра України Василя Дурдинця у присутності офіційних осіб, археологів, військових Національної гвардії сапери (в режимі навчального тренування з розмінування) у трьох місцях зняли дерн і за допомогою міно- та бомбошукачів обстежили великий шар грунту.

Робота велися за рахунок якогось 90-річного канадця турецького походження, який переконав керівництво нашої країни у тому, що в районі центрального блока Бахчисарайського державного історико-культурного заповідника на глибині 2,5—3 метрів зарито 200 кілограмів золота й коштовностей.

Цікаво, що жодних документів, які б підтверджували цю легенду, немає. Основна частина архіву ханського палацу (арабською мовою) сьогодні зберігається в Польщі та Туреччині. Отож, гадаю, якщо б згадки про скарб дійсно існували, то його б давно вже якось вирили.

Якщо канадець продовжить фінансування, пошуки скарбу триватимуть. У разі їхнього виявлення ініціатор одержить 25% вартості. А самі коштовності поповнять золотий запас України.

Крим.

Дерево, яке парирує блискавиці

А також лікує від багатьох недуг

Живе в Чернівцях невтомний природолюб і селекціонер Олег Васильович Гиндич. Він заклав на своєму обійсті ботанічний сад, у якому ростуть найвибагливіші релікти з різних куточків світу. Але гордістю його колекції є, звичайно, лавр благородний — пестунчик субтропіків. Олег Васильович виростив це теплолюбне деревце не під скляним дахом оранжереї, а у відкритому, досить суворому буковинському грунті. Лавр успішно акліматизувався, щорічно цвіте, дає насіння. Його запашне листя має вдвічі більший вміст ферментних речовин, ніж у лаврів, вирощених під палючим південним сонцем. Автор цих рядків не раз варив юшку з риби, заправляючи її лавром чернівецької репродукції, і може підтвердити: страва виходить пречудова.

Завдяки Гиндичу Чернівці стали найпівнічнішим пунктом Європи, де лавр росте у відкритому грунті. Звідси морозостійкі саджанці цього екзота роз'їхалися в різні кінці планети — Канаду, Австрію, Німеччину, Росію. Там вони теж добре прижилися. Цей цікавий експеримент триває і далі. Але віднедавна він набув ширших рамок — Олег Васильович створив фонд відродження флори Карпат «Стародуб», який зайнявся репродукуванням рідкісних лікарських рослин, зокрема й лавра благородного.

Олег Гиндич має велике досьє на цю культуру. Він годинами може розповідати про неї, її суперцілющі властивості. Думаю, що це цікаво знати і нашим читачам.

—Чому стародавні греки та інші народи вважали лавр священним деревом, наділяли його цілющими і водночас магічними властивостями?

—Тому, що лавр — чемпіон за вмістом фітонцидів, у цьому він поступається лише евкаліптові. Широко практикував препарати з нього Авіценна. На його думку, відвари з плодів та кори лавра допомагають позбутися пухлин у печінці та селезінці, а також при паралічах окремих частин тіла. Великий мудрець давнини змішував лавр із хлібом та толокном і лікував нариви, знімав болі в суглобах. Лаврову олію рекомендував для зняття втоми, поліпшення слуху, травлення.

Стародавні греки вважали лавр символом очищення. В одному з міфів Аполлон вступив у двобій з чудовиськом — змієм, який плюндрував Грецію, і поборов його. Після жорсткої битви бог відновлював сили й очищався під лаврами Темпейської долини.

Йдучи до оракулів, греки жували лаврове листя, бо вірили, що так краще сприймаються пророцтва, легше можна дізнатися про своє майбутнє. У грецьких храмах для обкурювання використовували лише поліна з лавра. Пліній стверджував, що лавр — дерево, яке не пробиває блискавка. Імператор Тіберій під час грози шукав порятунку саме під його кроною.

І ви знаєте — древні не помилялися. Лавр, як підтвердили нещодавно вчені, справді здатний парирувати могутні грозові електричні розряди — завдяки своєму захисному силовому полю.

Захоплювала і краса цього дерева. Стародавні греки нагороджували своїх олімпійських чемпіонів лавровими вінками — символом перемоги і слави. Цей звичай запозичили потім і римляни. Священнослужителі Візантії обсаджували монастирі лавровими гаями, бо теж вірили в цілющі й магічні сили цього диво-дерева. Від його назви, до речі, походить і слово «лавра».

—Чи не могли б ви запропонувати нашим читачам кілька лікувальних рецептів з використанням лавра?

—З великим задоволенням. Їх колись успішно застосовував відомий німецький лікар Фрідріх Лош.

Для лікування коліту п'ють декілька разів на день від 0,8 до 1 грама лаврової олії.

Настій з порошку листя додають до ванн при корості і ревматизмі.

Олію з плодів чи листя застосовують при пухлинах, наривах, вивихах суглобів, ревматичних болях і при спазмах шлунка та кишечника. В останньому випадку натирають нижню частину живота.

Щоб збільшити потовиділення під час простуди, при здутті живота, грудних болях і жіночих хворобах вживають чай із 4—8 грамів листя на літр води.

При сухотах і астмі споживають потовчені плоди лавра з медом і солодким вином.

Для лікування хвороб печінки і виділення каміння з неї беруть 10 грамів спорошкованої кори коріння лавра, настоюють на теплому вині і п'ють.

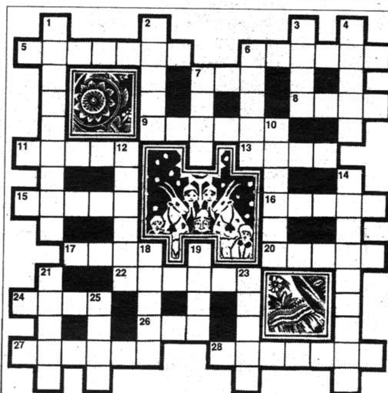
При болях у сечовому міхурі, затримці сечі, жіночих хворобах, порушенні менструального циклу приймають ванни з настою листя.

Зелене листя затягує рани, а соком з потовченого листя натирають місця від укусів бджіл, ос та інших комах.

Коли пригнічений настрій, обсідають «чорні» думки, на ніч прикладають до потилиці торбинку з потовченими плодами лавра.

При затримці сечі і болях, які це супроводжують, виготовляють суміш: 30 грамів потовчених плодів лавра, 15 грамів ягід ялівцю, розтерті головки часнику добре розмішують з однією жменею ячмінного грису (висівок), заливають білим вином до літра й кип'ятять на легкому вогні до густоти мазі. Цією сумішшю намазують повстинку і теплою кладуть на ділянку сечового міхура.

Записав Василь БАБУХ.



Кросворд «Вертеп»

По горизонталі: 5. Найдавніші обрядові пісні, що донесли до нас багато цікавого з історії Праукраїни. 6. Переносний ляльковий театр, винайдений нашими пращурами. 7. Папуга, мимовільний завсідник кросвордів. 8. Солодка літня груша, названа, проте, так само, як і красномовна комбінація з трьох пальців. 9. Жінка-страховисько, сестра такої самої страхопудної Харибди. 11. Босий чоловік. 13. Назва найдавніших праукраїнців, наречених так за їхньою одвічною професією. 15. Вічно безжурний козак з народних картин. 16. Літальний апарат відьми. 17. Первочоловік, якого спокусила жінка райським яблучком, відтоді все чоловіцтво має оскому. 20. Міський транспорт, що надто «кусається». 22. Прізвисько, яким татари називали нашого кошового Івана Сірка. 24. Кому — кокарда, кому — десятинога тварина з клешнями. 26. Те, що можна тесати на твердому лобі. 27. Нестерпно нудний чоловік. 28. Управління промисловості в раю.

По вертикалі: 1. Досьє в неправедних руках. 2. Симпатична сестра куниці, яка під час захисту «відстрілюється» смердючою рідиною. 3. Іудейський цар, традиційний персонаж вертепних вистав про Різдво. 4. Потойбічний об'єкт мандрівки славного Енея. 6. Неповоротка, невміла людина. 7. Священний бик у давніх єгиптян. 10. Запах. 12. Глава сімейства, прославленого І. Нечуєм-Левицьким. 14. Персонаж гоголівського «Ревізора», який відсутній знаменитій мертвій сцені. 18. Лісова русалка. 19. Найпривабливіший об'єкт на презентаціях. 21. Дикий родич нашої кози. 23. Те, що має підприємлива людина, варячи бульйон із сокири. 25. Безпам'ятний Хома з «Вія».

Відповіді до кросворда, надрукованого 21 грудня

По горизонталі: 1. Потоп. 5. Мішок. 8. Лаума. 9. Крона. 10. Наука. 11. Туман. 12. Тонна. 15. Атака. 18. Гуляка. 19. Стукач. 20. Кабак. 23. Макар. 26. Лампа. 27 Магма. 28. Совок. 29. Ринок. 30. Ширма. 31. Аскет.

По вертикалі: 1. Пікет. 2. Троян. 3. Плата. 4. Гурман. 5. Манна. 6. Шкура. 7. Коала. 13. Обуза. 14. Наяда. 16. Труба. 17. Кваша. 20. Камінь. 21. Комиш. 22. Бугор. 23. Клара. 24. Маска. 25. Кивок. 26. Рекет.

Відповіді до кросворда «Навколо ялинки», надрукованого 31 грудня 1996 року

По горизонталі: 2. Сон. 3. Слово. 5. Обломов. 6. Полковник. 7. Краб. 8. Квас. 12. Бал. 14. Апдайк. 16. Болото. 19. Хлюст. 23. Золото. 24. Очіпок. 25. Ритор. 26. Атлант. 28. Трасти.

По вертикалі: 1. Головоломка. 3. Себелюб. 4. Особняк. 7. Кліп («Клоп»). 8. Анка. 10. Ваал. 11. Сват. 12. Бокал. 13. Любас. 15. Дідона. 17. Орбіта. 18. Чорт. 19. Хорт. 20. Юрта. 21. Торт. 22. Тост.



Перекур перед старим новим роком...
Малюнок Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Ходив «афганець» по квартирах

Дзвінок у квартиру. Гість показує господарям посвідчення «афганця», дістає відомість і просить внести 1 гривню на випуск газети для тих, хто воював у далекій південній країні.

Скупих було мало. Але найпильніші громадяни раз по раз надзвонювали в Луганське відділення Спілки ветеранів Афганістану, запитували, чи справді таким чином готується вихід газети. «Ні, — незмінно відповідав керівник місцевих «афганців» Валерій Ковальов, — ми таку людину взагалі не знаємо». Довелося йому навіть по телебаченню виступати з роз'ясненнями.

А телефонні дзвінки не припинялися. Після чергового, у передноворічну ніч, і тепер уже можна сказати, що останнього, Валерій миттєво зв'язався з Жовтневим райвідділом міліції міста Луганська. Група захоплення також миттю висадилася в кварталі Гагаріна. Ошелешеного злочинця з фальшивим посвідченням було затримано. Новий рік він зустрів за гратами.

Валерій Ковальов застерігає: рецидиви такого виду злочинів можуть виникнути і в інших областях України.

Луганська область.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 277688.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311003.